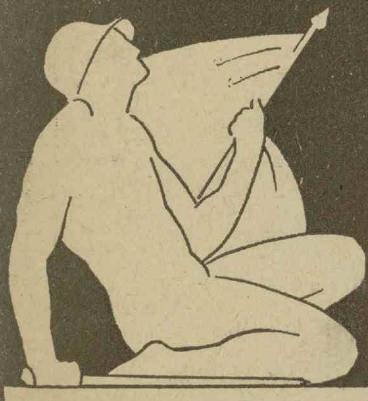
SINIMUSTA

„SINIS VELJENI, KUN
MINÄ KUOLEN,
MINÄ HEILUTAN
TAPPARAA....!"

N:o 1 Tammikuun 17 p:nä 1936

V. K-ma.

Jo ensimmäisenä vuotenaan on

SINIMUSTA

saavuttanut lukijoittensa suosion pelottomana taistelulehtenä.

Nyt on alkanut sen

Uusi hyökkäys

Tämä numero on

Viimeinen

joka saapuu tilauksensa uudistamisen unohtaneille vanhoille tilaajille! Huomautamme lisäksi, että jo viime vuonna loppuivat ensimmäiset numerot myöhästyneiltä tilaajilta kesken. Entisestään paisuneen tilaajatulvan tähden voimme niitä nyt vielä vähemmän mattimyöhäisille taata!

Sinimustan toimitus.

S I N I M U S T A

Numero 1 **17. 1. 1936**

TOIMITUSNEUVOSTO: ELIAS SIMOJOKI / REINO ALA-KULJU
VILHO HELANEN / SAKARI VAPAASALO

TOIMITUS JA KONTTORI: ARNE SOMERSALO vastaava toimittaja
HELSINKI, MIKONKATU 15. A.
Auki 11—15. Puhelin 20306

Joka on lähellä Kristusta, on lähellä tulta.

*»Nouse, ole kirkas, sillä sinun valkeutesi tulee,
ja Herran kunnia koittaa sinun ylitsesi.»*
Jesaja 60: 1.

Viime keskiviikkoiltana oli kuunpimennys, joka meilläkin näkyi täydellisenä. Me tiedämme, että kuu pimenee silloin kun se, kulkiessaan maan ympäri, joutuu maan varjoon maan ollessa auringon ja kuun välissä. Ajaessani reessä sinä iltana kovassa pakkasessa tämä kuunpimennys oli minulle väkevä saarna.

Mekin olemme kuin kylmä kuu, jolla on lainavalo auringolta. Nuorikin, jonka sydän kuitenkin sykkii lämpimimmin, on itsessään kylmä ja eloton. Se hiillos, joka hänen rinnassaan odottaa syttymistä, voi vain Kristuksen kautta päästä täyteen liekkiin. Kristus on meidän elämämme ainoa valonheittäjä. Joka on lähellä Jeesusta, on lähellä tulta.

Miksi kuitenkaan monet — nuoretkaan eivät pala? Miksi heidän silmänsä ovat sumentuneet? Siksi että tämä maa synteineen on päässyt Kristuksen ja heidän välilleen. Maan varjo lankeaa silloin tähän itsessään valottomalle kappaleelle, ja kaikki, jotka sitä katselevat, näkevät, että se on pimentynyt. Oletko sinä se pimentynyt kuu? Tutki tarkoin asiaa. Hengen palavuudessa aloitit, lihassako lopetat? Henkilökohtaisten loukkauksien ja syrjäyttämistenkö takia aiot jättää suuren asian? Tällaiset ovat pieniä sieluja. Jos joku sanoo meistä, että olemme huonoja kristityitä ja kelvottomia isänmaan palvelukseen, niin me voimme silmittömästi suuttua. Sensijaan me emme aina syty pyhään vihaan, kun Kristusta pilkataan, ja tämä suruttomuudessa elävä sukupolvi ja me itse synneillämme teroitamme nauloja lyödäksemme ne uudestaan Herran ruumiiseen. Samoin me voimme olla rauhallisia, kun isänmaan kasvoille syljetään.

Nuoret ystäväni! Näin ei saa olla meidän laitamme. Kun on kysymyksessä taivasten valtakunta ja Kristuksen seuraaminen, me emme saa kysyä, mitä ihmiset sanovat ja kuinka he meitä arvostelevat. Silloin ei lähdöstä tule mitään. Tunnussanana on meillä Kristus. Jospa hänet voisi tuntea aikain vaihteluissa, siinä olisi meille kyllin. Palkka Kristuksen seuraamisesta on kolmenlainen: v i l u, n ä l k ä ja u n o h d e t t u h a u t a. Ei saa odottaa tähtiä ja ristejä rintaansa. Kristus ja hänen rakkautensa on kuitenkin se jäisten tuulten keskellä puhkeava kukka, jonka hän panee omiensa rintaan ja josta Jumalan lapset tunnetaan. Ne, jotka tämänsaavat, ovat todellisia valkoisen ruusun ritareita.

Nuoret ystäväni, joita tuntemattominakin olen oppinut rakastamaan, te olette niitä ritareita. Älkää antako valonne pimentyä. Kuunkin pimennys on vain hetken kestävä. Jos sinun elämässäsi synnin tähden on pimenneitä paikkoja, niin nekin voivat muuttua, kun Jeesus Kristus, sinunkin Vapahtajasi, saa uudestaan valaista ja lämmittää sinua. Silloin kaikki vanhat synnin jäät sulavat, ja sinäkin vedät vastustamattomalla voimalla toisia Kristuksen luokse.

K. E. RINNE.

Eestin tapahtumien johdosta.

Viime aikoina on vastustajiemme keskuudessa nostatettu mielialaa Sm-järjestöä vastaan sen johdosta, että eräitä sinimustia on epäilty osallistumisesta Eestin diktaattoreja vastaan suunniteltuun salaliittoon, jonka lienevät jotkut eestiläiset kavaltajat ilmiantaneet. Harvinaisen yksimielisenä on vastustajiemme rintama punaisista marxilaisista vanhoillisimpiin porvarillisiin piireihin asti vaatinut Valtiovaltaa ryhtymään tämän johdosta ratkaiseviin toimenpiteisiin Sm-järjestön lakkauttamiseksi.

Sm-järjestön johtajana on minun sanottava, että tutkimuksissa ei ole ilmennyt Sinimustia vastaan mitään jota voi pitää kunniattomana tai häpeällisenä. Järjestömme kilpi on edelleenkin puhdas ja tahraton ja meidän on muistettava J. W. Snellmanin sana: »*Älä itse tahraa kilpeäsi, muut eivät siihen kykene.*» Jos jotkut sinimustat ovat tukeneet Eestin vapaussoturien toimenpiteitä ja oikeus tuomitsee heidät syyllisiksi, he luonnollisesti kärsivät saamansa rangaistuksen, mutta *kunniaansa* he eivät ole sillä menettäneet sillä tämänlaatuisia rikoksia ei pidetä *häpeällisinä* minkään maan oikeuskäsityksen mukaan.

Alhaista ja häpeällistä on sensijaan eräiden »*vapaamielisten*» ja *marxilaisten* sanomalehtien menettelytapa miehiin nähden, jotka eivät itse ole tilaisuudessa kunniaansa puolustamaan, koska oikeudenkäynti asiassa ei vielä ole alkanut. Niinpä esim. »riippumaton, vapaamielinen» lehti, *Pohjois-Savo* nimitti eräässä pääkirjoituksessaan k.o. asian johdosta pidätettyä majuri B. Heimolaista useampaan kertaan *varkaaksi*. Näin julkeaa vapaamielinen lehti häväistä sekä Vapaussodassa, että Aunuksen vapaustaistelussa haavoittunutta, loistavaa upseeria, joka ei koskaan ole mitään varastanut yksityiseltä eikä valtiolta. *Mutta sellaiseksi on tilanne maassamme mennyt, että joku Otto Piisisen tapainen raukka saa »varastaa» kunnian mieheltä, jonka omat kädet ovat sidotut.* Mutta kaikkihan nykyajan »vapaamielisille» näkyy olevan luvallista. Tavallisten kunniakäsitteiden mukaan pitäisi painomusteenkin punastua häpeästä joutuessaan levittämään kansalle tuollaista »hengenruokaa».

Kun tänä aikana ääni käheänä huudetaan kuinka täällä oleskelevilta Eestin vapaussotureilta olisi riistettävä turvapaikkaoikeus ja heidät karkoitettava maasta, olisi syytä muistaa meidän suomalaisten, joiden Isänmaa on niin lyhyen ajan ollut itsenäinen, kuinka tärkeä meidän aktivisteillemme on aikoinaan ollut tämä oikeus. Me saamme suureita osalta kiittää maamme vapaudesta sitä kunnioitusta, jota Ruotsi tunsi kansainvälisiä tapoja kohtaan niiden monien vuosien aikoina, jolloin se tarjosi suojan suomalaisille aktivisteille. Ruotsi oli ystävällisissä suhteissa Venäjään ja kuitenkin siellä tehtiin suunnitelmia Suomen irroittamiseksi Venäjästä, hankittiin aseita jo routavuosien aikana tämän tarkoitusperän saavuttamiseksi ja näihin toimiin osallistui *ruotsinmaalaisiakin* varsinkin juuri ylhäisöpiireistä. Ja edelleen: *Jos vaaditaan, että Suomen on suostuttava Eestin vaatimuksiin asyylioikeuksien kieltämiseen nähden, eikö Suomen olisi tehtävä samanlaisia vaatimuksia esim. Neuvosto-Venäjään nähden.* Neuvosto-Venäjähän on kanssamme ystävällisissä suhteissa oleva maa ja kuitenkin se on antanut suojan niille suomalaisille kommunisteille, jotka pakenivat sinne heti Vapaussodan päätyttyä. Siellä nämä kansalaisemme ovat saaneet asianmukaisen kouluutuksen ja vehkeilleet jatkuvasti maatamme ja sen itsenäisyyttä vastaan jopa panneet toimeen maassamme poliittisia murhiakin. Radion kautta voi kuka tahansa kuulla heidän hirveitä uhkauksiaan, jotka ovat suunnatut jopa maamme presidenttiäkin vastaan. *Eikö olisi aika vaatia, että Neuvosto-Venäjällä pidätettäisiin tällaiset ainekset ja heiltä kiellettäisiin siellä turvapaikka-oikeus?*

Heti kun Eestissä paljastettiin vallankaappausyritys, jota kokoomuslaiset lehdet nimittävät »lasten ristiretkeksi» — saatiin tietää, että eräät »vapaamieliset» piirit vihjailivat Eestin poliisille, että Sm-järjestöllä voisi olla osuutta asiassa. *Tällaisiin palveluksiin vieraan valtion poliisille pakottaa »vapaamielisyys» silloin, kun siitä voi olla omalle puolueelle poliittista hyötyä!*. Nyt hekumoivat vastustajamme, erittäin juuri edistysmieliset ja marxilaiset, siitä ajatuksesta, että tehdyillä paljastuksilla ja vast'edes ehkä tehtävillä annetaan Sm-järjestölle kuolettava isku. *Silloin olisi saavutettu päämäärä, johon on pyritty, nim. jätetty nuoriso marxilaisten nuorisojärjestöjen varaan, porvaripuolueethan eivät koskaan ole kyenneet nuorisotyötä organisoimaan.* — Kuitenkin uskon, että Sm-järjestön vihollisten ilo on ennenaikaista. Virolainen poliisi on tosin saavuttanut omalaatuista kuuluisuutta jo routavuosiemme ajoilta, mutta *epäilen kykeneekö se tekemään sellaisia pal-*

KUMPI ON PAREMPI?

Ankara myrsky käy jälleen SM-järjestön ympärillä. Hyökkäyksen sitä vastaan alotti viimeksi eduskunnassa sosialistinainen, joka elämäntehtäväkseen on ottanut työläisnuorisomme kasvatuksen uskonnonvastaiseen ja isänmaankielteiseen kansainväliseen *marxilaishenkeen*. Tämä »pelin avaus» oli ehkä puhuvin todistus siitä, missä nyt *eniten* pelätään sinimustien innostuttavaa ja mukaansatempaavaa työtä päinvastaisten tunnusten merkeissä. Paljon puhuva oli myöskin se »kansalaiskokous», jonka »punaisen Tampereen» sosialistijohtajat viime syksynä olivat järjestäneet nimenomaan sinimustien teilaamiseksi, ja jossa vakava, mutta ymmälleen joutunut työläinen julkisesti todisti, että sinimusta-aate jo tunkeutuu heidänkin lastensa huolella vartioituun piiriin. Mutta kaikkein puhuvin oli se pelko, joka sai sosialistit mieluummin keskeyttämään kokouksen pidon kuin että he lupauksensa mukaisesti vapaasta keskustelusta olisivat antaneet SM-järjestön päällikön ja papin tälle monisataiselle harhaanjohdetulle joukolle yhdessä puheenvuorossa puolustautua vääriä syytöksiä vastaan ja selostaa järjestönsä todellisia päämääriä!

Jos »avauksen» näin suorittivatkin sosialistit, seurasi heitä kohta eduskunnassa koko »vapaamielinen» keskustarintama, jossa viha sinimustia kohtaan ei ole vähääkään viileämpi. Ja jälleen laati lainsäädäntölaitoksemme, jolla luulisi olevan *suurempiakin huolia kansamme tulevaisuudesta* uuden maailmanpalon jälleen uhatessa, hallitukselle ponsia kouluissa harjoitetun »poliittisen kiihoituksen» nopeata lopettamista vaatien. Samoihin aikoihin nosti laaja lehtirintama suuren huudon SM-järjestön väitetystä, mutta perättömästä osuudesta Eestin tapahtumiin. Tarkoituksen paljasti muuan turkulainen lehti, joka *»ei tiedä»*, ovatko *maanpuolustukseen* pyydetyt varat tarpeellisia, vilpittömällä ilollaan näiden syytösten johdosta sekä toivehikkaalla huomautuksellaan, että *jos* tämä kaikki osoittautuu todeksi, on se vihdoin ja viimein SM-järjestön loppu!

Mutta nyt ovat nämä lehdet nostaneet vielä toisenkin huudon: *hyökkäysrintaman oma »laillisuus»-hallitus ei ole heti totellut kaikkivaltiasta eduskuntaa!* Se ei ole heti antanut alaisilleen kouluille jyrkkää, ankarien rangaistuspykälien säestämää käskyä kieltää oppilailtaan kuuluminen SM-järjestöön, Karjala-seuroihin ja muihin *isänmaallisiin* yhtymiin. Se on rohjennut kehoittaa kouluhallitusta ensin ottamaan selvää, *mitkä* poliittiset järjestöt ulottavat opetusta haittaavan toimintansa koulun piiriin ja antamaan oman lausuntonsa niistä toimenpiteistä, joita tämän estämiseksi katsotaan tarpeen vaatimiksi. Hels. Sanomien johtamana on koko edistysmielinen, sosialistinen ja maalaisliittolainen lehdistö antanut *edistysmielisen* ministerin tietää, mitä hänen rauhaansa kuuluu. Nyt ei näet enää ole aikaa tutkimuksiin, jotka vain tulevat peittelemään »selviä tosiasioita», vaan on siirryttävä sanoista tekoihin: *musertakaa kehno!* Mutta kaikkein vaarallisinta tuon suuren huudon mukaan kuitenkin on, että opetusministeriö vielä on tohtinut ajatella koulujen *vanhempainneuvostojen* myötävaikutusta tämän yksinkertaisen kysymyksen järjestelyssä, — vanhempainneuvostojen, jotka yhdysrenkaana koulun ja kodin välillä tietävät jotakin myös elävästä elämästä ja koululaisten harrastuksista ulkopuolella luokkahuoneen — —

Samaan aikaan kuin näin nyt hätäillään nuorisomme sielun pelastuksesta *isänmaanrakkauden ja uhrimielen* polttavasta tulesta, on hätä suuri toisellakin rintamalla. Äskettäin saimme lehdistä lukea, miten professorit ja rehtorit, kirjailijat ja poliitikot »sovinnollisuuden viikon» johdosta kääntyivät anomuksella tasavallan presidentin puoleen, että rikoksista isänmaatansa kohtaan rangaistusta kärsivät nuoret *kommunistit* — ja katumusta heiltä edes kysymättäkään! — vapautettaisiin vankiloista. *Ihmisoikeuksien nimessä!* He näet eivät ole luonteeltaan *sellaisia rikollisia, »jollaisia vastaan yhteiskunnan olisi jatkuvasti oltava varuillaan,* vaan joita on rangaistu joko heidän *vakaumuksestaan* tai heille epäedullisista ja onnettomista *olosuhteista* johtuneiden tekojen vuoksi». Anojat viittaavat »vain lamakauteen», josta on johtunut tämä *»poliittisen vakaumuksen* leviäminen». Tällainen kommunististen, vankilaan joutuneitten »nuorten työläisten» vapauttaminen tekisi heidät anomuksen mukaan jälleen »hyödyllisiksi» kansalaisiksi — — —

Huomattakoon: nämä anojat, *nuorison kasvattajat!*, eivät vielä milloinkaan ole kysyneet, mistä tämä »vakaumus» on kotoisin? Mutta mitään ei synny itsestään. Harhaanjohdetulla sosialistisella nuorisolla on oma kasvatuksensa, jonka pohjan laskevat jo lapsesta alkaen työväentaloilla Sylvi-Kyllikki Kilvet ja K. H. Wiikit uskonnonvastaisilla ja isänmaankielteisillä, yhteiskunnallista vihaa lietso-

---

jastuksia, jotka koituisivat todelliseksi hyödyksi niille suomalaisille, jotka vaativat Sm-järjestön päätä vadissa.

Kiuruvedellä 8 p:nä tammikuuta 1936.

Elias Simojoki.

villa marxilaisilla opeillaan. Ja *tätä* kasvatustyötä jatkavat sitten jotkut Poika-Tuomiset ja Antikaiset, joista viimemainittu on täkäläisen sosialistisen nuorisoliiton *perustajia*. Kortensa kekoon kantavat lisäksi juuri nuo anojat, jotka poikkeuksetta kuuluvat kansamme puolustustahtoa murtavan »Rauhaa Kohti»-lehden, kommunismin ja Antikaisen asian avoimesti omakseen omistavan »tulenkantajat»-lehden ja kristillistä uskoamme julkisesti rienaavan »Soihtu»-lehden kolmiyhteiseen piiriin. *Tästä kasvatuksesta* eivät he vielä milloinkaan ole hätääntyneet, paitsi silloin kun se kohtaa vastarintaa vakavien ja ajattelemaan heränneiden kansalaisten taholta. Ja kun sen hirvittävät seuraukset sitten näkyvät *satojen* nuorten, surkeasti petettyjen miesten ja naisten kuritushuonetuomioissa, eivät he vielä silloinkaan hätkähdä. *Päinvastoin!* Vika on nyt ainoastaan yhteiskunnassa, joka ei heille ole sallinut heidän »vakaumustaan» eikä ole osannut valita kansallemme rikkaampia asuinsijoja kuin tämän köyhän Suomen. Vika on laeissamme, jotka yhä edelleenkin tuomitsevat maanpetoksen raskaaksi rikokseksi, ja vallanpitäjissä, jotka vielä näkevät suuren vaaran kansallemme moisen »vakaumuksen» leviämisessä!

Nämä kasvattajapiirit ne nyt ylinnä riehuvat sinimustia vastaan.

Ottakaa, vanhemmat, kerrankin käteenne heidän edellämainitut lehtensä, ja teidän silmänne aukenevat totuudelle taistelusta sinimustia vastaan! Niiden palstoilta te löydätte noiden kunnioitettujen professorien ja kasvattajien nimet! Ne esiintyvät kirjoitusten alla, joissa ylikiihtyneinä raivotaan maatamme vaarantavaa »fascisti»-henkeä vastaan, kirotaan Saksat ja Italiat mutta ylistellään Neuvostovenäjää ja sen »suursaavutuksia» rikollisuuden vastustamisessa, nuorison kasvatuksessa, rauhantyössä ja viettielämän vapauttamisessa »porvarillisista» ennakkoluuloista! Niissä vihjaillaan jokaisen kommunistituomion yhteydessä tapahtuneeseen »yhteiskunnalliseen vääryyteen», jonka poistaminen on mahdollista vasta »kapitalismin» kumoamisella! Noiden professorien ja kasvattajien nimet te kuulette jokaisen adressin ja »kansalaiskokouksen» yhteydessä, joka milloin »Rauhanliittona», milloin »tulenkantajatseurana», milloin »akateemisena sosialistiseurana», milloin »Kansainvälisen Naisten Rauhan ja Vapauden Liittona» tai ehkä Pekurisen ja kommunisti Vällärin »Suomen antimilitaristisena liittona» vaatii meitä hyväksymään *tällaisiin* tuloksiin johtavan »rauhankasvatustyön»!

He eivät kauhistu sen työn hedelmiä, joka vuosittain sammuttaa tuhansista nuorista sieluista uskon isiemme Jumalaan, isänmaanrakkauden ja moraalin, ja samoin vuosittain vääjäämättömällä johdonmukaisuudella johtaa kymmenien, ehkä satojen tien vankilaan ja kuritushuoneeseen. He kauhistuvat *vain silloin,* kun aivan poikkeuksellisesti joku yksityinen sinimusta monista tuhansista hairahtuu ajattelemattomiin tekoihin tai innostuksessaan itsensä unohtaen lausuu jonkun liiallisen sanan. *Silloin* kyllä heti löydetään tuon teon laaja, kansamme koko olemassaoloa uhkaava pohja! Se on silloin siinä aatteellisessa sinimustatyössä, jonka tunnuksina ovat uskonto, koti, isänmaa, ja joka ei unohda meidän suurempaakaan isänmaatamme, kärsivien heimoveljiemme vereen sorrettua maata! Silloin saadaan heti koko yhteinen marxilais-vapaamielinen »kulttuuri»-rintama liikkeelle *tätä* työtä vastaan, ja ellei ehkä hieman syvemmälle näkevä ja lakeihin sidottu hallitus sen käskyjä heti sokeasti tottele, pauhaa puolet maamme lehdistöä anatemaa ja maranathaa sitä vastaan!

Tämä on totuus taistelusta sinimustia vastaan.

Niiden nuorisomme kasvattajien eteen, joiden päämääränä on sielullisesti terve, vapautensa varjelemisessa voimakas, uskossaan vakaa ja harras, isiemme uhriperintöä kunnioittava uusi sukupolvi, koko kansamme eteen on nyt asetettu kysymys: *kumpi on parempi?* Tuo kansainvälisen marxilaisuuden rauhannaamiolla harjoitettu julkinen ja salainen kommunistinen myrkyn kylvö, jota kaikenlainen puoluejuonittelu yhdessä surullisen tietämättömyyden tai kalleimmista arvoistamme välinpitämättömän »vapaamielisyyden» kanssa nyt kaikin voimin tukee, ja joka jo on löytänyt kannattajansa vanhoista, sivistyneistä kulttuuripiireistäkin? Vai se sinimusta aate, joka nyt nostattaa nuorisomme hellittämättömään taisteluun tätä hirvittävää mätää vastaan ja haluaa istuttaa sen sieluun kaiken sen uhrimielen ja rakkauden, joka sitkeällä työllä halki vuosisatojen on tästä kansasta luonut kansakunnan toisten joukossa?

Hedelmistään puu tunnetaan.

Nyt valitkaa!

Arne Somersalo.

Ruotsin uusi nuoriso.

Kuten kaikki tiedämme on Ruotsi liberalistis-marxilaisen ajatustavan myrkyttämä suuremmassa määrässä kuin mikään muu länsimainen valtio. Hallitus on sosialidemokraattinen, puolustusministeri pasifisti, kommunisteilla on oikeus avonaisesti organisoida sotilaallisia yhdistyksiä, jopa ottaa osaa — kirkkovaltuusmiesten vaaleihin.

Mutta niinkuin muuallakin on Ruotsissakin kansallistunnon elähdyttämiä kunnian miehiä, jotka näkevät rappiotilan ja tahtovat pelastaa valtion. Heidän muodostamansa liike ymmärtää kuitenkin, että kaikkeen tähän tarvitaan pitkä aika, ja että senvuoksi on kaikki tunnontarkasti valmisteltava. Senvuoksi ei siellä yritetäkään koota nopeasti suuria, mutta hajanaisia ja epäluotettavia joukkoja, vaan keskitetään voimat suureksi osaksi hyvien johtajien, organisaattorien ja puhujien kasvattamiseen. Hiljaa, mutta varmasti kasvaa kelvollisten ja luotettavien toimihenkilöiden ja kasvattajien joukko ja kokeiluihin ja tarkkoihin tutkimuksiin perustuva organisatio on nyt luotu. Ulospäin suuntautuvaa propagandaa ei kuitenkaan unohdeta: joka kuukausi pitävät ruotsalaiset kansallissosialistit keskimäärin 100 propagandatilaisuutta eri puolilla maata.

Liikkeen *nuorisojärjestö* »Nordisk Ungdom», lyhennettynä N. U. on kokonaan organisoitu johtajaperiaatteen pohjalle. Kansallissosialistien päällikkö *Lindholm,* on myöskin N. U:n korkein johtaja, hän valitsee sille päällikön. Päämaja on Göteborgissa ja sieltä johdetaan kokonaisuudessaan N. U:n toiminta. Pääpaino pannaan *hyvien nuorisojohtajien kasvattamiselle* ja joukkojen luomiselle, joissa vallitsee hyvä kuri. Senvuoksi järjestetään useita opetusleirejä, opetetaan marssimaan, annetaan poliittista kouluutusta esitelmien ja keskustelujen kautta. Senlisäksi saavat järjestön jäsenet ottaa osaa propagandan tekoon jakamalla lentolehtisiä, kiinnittämällä mainosjulisteita, suojaamalla kokouksia marxilaisten hyökkäyksiä vastaan j.n.e.

Jotta liikkeeseen ei pääsisi pesiytymään provokaattoreita eikä hyödyttömiä jäseniä, saavat siinä olla aktiivisina jäseninä vain ne, jotka uhraavat paljon aikaa liikkeen omaksuman maailmankatsomuksen hyväksi. *»Tunnussanamme on: Vähän mutta ehdottomasti kelvollisia kannattajia»,* sanoi N. U:n johtaja *Clementsson* äskettäin. Nämä aktiiviset jäsenet muodostavat erisuuruisia osastoja, pienemmissä on ainoastaan muutamia miehiä, suurimmissa 108 miestä. Jotta voitaisiin säilyttää näissä osastoissa yhteenkuuluvaisuudentunto ja keskinäinen luottamus, on ne muodostettu niin, että tavallisesti samanikäiset pojat ja tytöt, jotka käyvät samaa koulua tai samassa työssä, kuuluvat samoihin osastoihin. Nämä osastot tekevät työtä kukin erillään toisistaan esiintyen yhtenäisinä joukkoina, yhteisen johdon alaisina vain suurissa kokouksissa tai yhteisillä marsseilla. Marxilaiset ja myöskin porvarilliset vastustajat käyttävät tätä liikettä vastaan peloittavaa terroria: boikottia ja eristämistä, liikkeen kannattajien kimppuun hyökätään, heitä suljetaan pois yhdistyksistä j.n.e. Pienet, lujan kurin hallitsemat joukot, joita vastustajien hajanaiset massat eivät voi vastustaa murskaavat kuitenkin vähitellen tämän terrorin seutu seudulta. Näiden rivien kirjoittaja on itse kerran ollut näkemässä kuinka 25 à 30 nuorta, kolonnassa tahdikkaasti marssivaa kansallissosialistia, raivasi itselleen tien useita satoja käsittävän, kirkuvan marxilais- ja »vapaamielisten» joukon läpi, jotka olivat hyökänneet erään kansallissosialistisen kokouksen kimppuun.

Tulee kestämään vielä kauan aikaa ennenkuin tämä liike pääsee valtaan Ruotsissa. Meidän suomalaisten on kuitenkin otettava huomioon tämä liike ja sen rohkea taistelu varsinkin senvuoksi, että se *edustaa kaikkein suomalais- ja puolustusystävällisimpiä piirejä Ruotsissa ja koko Skandinaviassa.* Niinpä esimerkiksi on Norrbottenin läänin suomalaisten keskuudessa useita, voimakkaita kansallissosialistisia paikallisosastoja; *monet liikkeen kannattajista ottivat osaa Vapaussotaamme ja heidän lehtensä ovat arvostelleet voimakkain ja terävin sanoin suomalaisten sortoa Itä-Karjalassa.*

Eric Foek.

Myrskyn kohinassa.

Uusi vuosi tuntemattomine kohtaloineen ja taisteluineen on edessämme. Meidän on lähdettävä kohtaamaan kaikki, mitä tiellemme tulee.

Sillä meillä on vain kaksi mahdollisuutta: joko väistyä ja niin pettää ihanteemme ja aseveljeytemme tai k u l k e a u s k o l l i s i n a s i n i m u s t i n a l ä p i k a i k e n.

Me sinimustat olemme jo tehneet päätöksemme; se on k i r k a s t u n u t meille hiljaisessa mielessämme, kun olemme ottaneet vastaan uuden vuoden. Olemme valinneet jälkimmäisen vaihtoehdon. Sillä m e e m m e t a h d o k a n t a a p e t t u r i n j a r a u k a n n i m e ä. Tahdomme olla uskolliset aina »tyhmyyteen saakka», kuten meitä on pilkattu. Se tahtoo sanoa: u s k o l l i s e t i h a n t e i l l e m m e s i l l o i n k i n, k u n s i i t ä s a a t t a a k o i t u a m e i l l e v a a r a a j a k ä r s i m y s t ä. Uskolliset viimeiseen saakka!

Kun olemme ennen ja nyt uudelleen tällaisen lupauksen tehneet, on meidän isänmaanrakkauttamme ruvettu sanomaan »epänormaaliseksi» ja »kieroonkehittyneeksi». Ne, jotka tällaisia syytöksiä tekevät, eivät nimittäin voi käsittää sellaista i s ä n m a a n r a k k a u t t a, j o k a k e s t ä ä k o e t t e l e m u k s i s s a k i n. Politiikan taitureiden viisautta on se, kun osataan oikealla hetkellä luopua ohjelmasta, lupauksista ja periaatteista, kun joka tilanteessa pelastetaan oma nahka. »Tyhmyyttä» ja »sairaalloista kiihkomieltä» on kulkea sitä vaikeaa s u o r a a k u r s s i a.

Mutta lopultakin on niin, että se tyhmyys, josta meitä syytetään, on sitä s u u r i n t a v i i s a u t t a, joka lopultakin vie perille. Olla uskolliset sm-ihanteille ja marssia juuri sinne, minne on lähdettykin. Siinä sinimustille ohjelma vuodelle 1936! Eihän se todellakaan niin monimutkainen ja taitava ole. MUTTA SUURI SE ON! Elämäntehtävä koko Suomen nuorisolle.

Kun ajattelee niitä ulkonaisia olosuhteita, joiden puitteissa Sinimusta-järjestön on jatkettava taisteluaan, ei niitä voi pitää kadehdittavina. Ehkäpä ne »viisaat» pitävät jo hulluutena sitäkin, ettemme kokonaan antaudu ja heitä taistelua toivottomana.

Tämä nuoriso on sisäisestä kutsumuksestaan noussut oman pelastuksensa ja Isänmaan onnen tähden. Mutta kuitenkin se on jo alunpitäen ollut vihattu ja vainottu joukko. Eikö ole niin, taistelutoverit, että ihmisten kirous on ollut paljon parempi tuttu kuin siunaus ja rakkaus? Onhan meiltä vaadittu todellista t u n n u s t u s r o h k e u t t a omassa isänmaassamme. Uhkauksia, pilkkaa, valhetta ja parjausta on satanut meidän päällemme koko sen viisivuotisen taipaleen, jonka olemme kulkeneet.

Mennyt vuosi ei suinkaan ole helpottanut sinimustien vaikeaa asemaa. Päinvastoin! Tuntuu siltä, kuin joka hetki olisi kuljettu yhä suurempaan ahdistukseen. Ajojahti kintereillämme on kiihtynyt aivan villiksi. Vihan kuohut ovat nousseet korkealle yläpuolellemme.

Sillä sanomalehdet ovat olleet tulvillaan jyrisevää sanaa Sm-järjestöä vastaan. Ne ovat kilvan käyttäneet häpäisevää kieltä nuorisosta, jonka pyrkimys on ollut vilpitön ja epäitsekäs. Pilakuvin, pakinoin ja pääkirjoituksin on koetettu heittää lokaa päällemme. Liian pitkäksi kävisi luetella kaikki ne nimitykset, joilla meitä on mainittu.

A r v o i s a »j o h t o k u n t a» uhrasi viime vuoden lopulla jälleen suuren osan arvokkuudestaan Sm-nuorison tähden. Tyyneydestään ja tasaisuudestaan viimeiseen saakka kiinnipitävät poliitikot menivät ihan suunniltaan, kun heidän keskelleen heitettiin kysymys tästä v a a r a l l i s e s t a n u o r i s o s t a. Vaatimus järjestömme lakkauttamisesta ja peloittavat uhkaukset, siinä heidän »hellät» tervehdyksensä nuorisolle, jonka kaiken kohtuuden nimessä pitäisi osata kunnioituksen ja nöyryyden jalo vaatimus.

Hyvät sinimustat! K u o l e m a a n t u o m i t t u i n a o n s i i s a l o i t e t t u u u s i v u o s i! Eikä voi ihmeenä pitää, jos joku katsoisi eteensä vavisten ja toivottomana.

Mutta tätä kirjoitusta ei ole tarkoitettu valitusvirreksi! Olemmehan toki jo oppineet sen mainion taidon, että voimme ottaa kaiken edelläkuvatun vastaan tyynin mielin ja säikähtämättä. Sanoohan tunnettu ja viisas sananlasku: »K u n p i s k i t h a u k k u v a t, n i i n a s i a m e n e e e t e e n p ä i n.»

Jos ulkonaisia olosuhteita pitäisimme menestyksemme ehtona, ei meillä paljoa toivoa olisi. Mutta j o s j o k u k a n s a l l i n e n t a i u s k o n n o l l i n e n h e r ä t y s o l i s i v o i t u t u k a h d u t t a a p a k k o k e i n o i n, e i S u o-

(Jatkuu sivulle 10.)

ISÄNMAALLENI.

AATTO SOINNE.

ISÄNMAA! TAAS KASVOS KAUNIIT NÄÄN
NIIN SELVÄÄN, NIINKUIN OMAN ÄIDIN
KUVAN!
AH, KOSKAAN EN SOIS NIIDEN UNHOT-
TUVAN, —
SIKS IHAILEMAAN NIITÄ YHÄ JÄÄN!

ON KASVOS, NIINKUIN ÄIDIN, RYPPYISET,
VAAN KATSEESI NIIN SULOINEN JA HELLÄ.
NÄÄN, ETTÄ OLEN SULLA SYDÄMELLÄ. —
ON RAKKAUS NUO TEHNYT UURTEHET.

SUN PALJON, PALJON TIEDÄN KÄRSINEEN!
OOT PALJON ITKENYT SA LASTES TÄHDEN,
KUN VIHOLLINEN SILMIESI NÄHDEN
NE RAASTOI SULTA, OTTI ORJIKSEEN.

ET KOSKAAN ITKENYT SA SILLOIN, KUN
SAIT ISKUJA SA KASVOJASI VASTEN.
VAAN KUN NÄIT TUSKAT TURVATTOMAIN
LASTEN, —
SE VIILSI SUA ASTI SIELUHUN!

AH, ISÄNMAANI, SUA RAKASTAN!
SA SIDOIT IÄKS ITSEHESI MINUT!
AH, ISÄNMAANI, JOS MA HYLKÄÄN SINUT,
MUN SAAKOON SIELUNIKIN KUOLEMAN!

„Minä."

Maisteri Anna-Liisa Heikinheimo.

Sielunhoitajat ja lääkärit sanovat, että nykyaikaisen ihmisen pahimpia vitsauksia on n.s. itsekeskeisyys. Se lienee suurelta osalta seurauksena liberalistisen maailmankatsomuksen harjoittamasta ylenmääräisestä yksilöllisyyden tehostamisesta.

Sillä on ollut tuhoisat seuraukset. Ihmiset ovat menettäneet rauhan, heidän hermojaan painaa alituinen huoli siitä, minkä vaikutuksen *Minä* nyt olen ympäristööni tehnyt, miten tämä tai tuo asia nyt vie *Minua* eteenpäin maailmassa. Ja niin on maailma muuttunut levottomien ihmisten taistelukentäksi, jossa kaikki koettavat taistella oman etunsa ja oman valtansa puolesta kaikkia muita vastaan.

Senvuoksi se taistelutunnus, joka viimeaikoina on yhä voimakkaammin kaikunut: »— kokonaisuuden etu yläpuolelle yksilö- ja ryhmäetujen —», merkitseekin suurta vapautusta, vapautusta eräästä tyrannista, jonka nimi on *Minä*.

Mutta tällä tyrannilla on niin vahva liittolainen inhimillisen luontomme synnynnäisessä ylpeydessä, ettei se meitä hevillä jätä. Senvuoksi on sitä vastaan tietoisesti taisteltava ja myös erikoisesti varottava, ettei se pääse pilaamaan työtämme SM-järjestössä.

Eiköhän esim. tämä ole melkoisen tavallinen tapaus:

Meille tulee mieleen joku erinomaisen hyvä ja käyttökelpoinen ehdotus. Se hyväksytään ja saa tunnustusta, ja meillä on mieli hyvä sen johdosta, että juuri minä tuon asian huomasin. Ja jos joku toinen ehtii sen tehdä ennen meitä, harmittaa kovin; — että tuon toisen pitikin ennättää ennemmin!

Sinustako siis onkin kysymys, eikä Po:si menestyksestä?

Jos joku tehtävä, jota olin itselleni ajatellut, annetaan jollekin toiselle, niin ei kai sillä ole väliä.

MYRSKYN KOHINASSA.

(Jatkoa sivulta 8.)

messa olisi koskaan ollut yhtään ainoaa herätystä. Tämä olisi heräämätön orjakansa.

Vainolaisemme ovat tässä kohden erehtyneet perinpohjin. He todellakin luulevat olevansa ulkonaisin keinoinensa meidän herätysliikkeemme herroja. Niinkuin heillä olisi valta antaa ja ottaa herä ys! He mahtavat jo edeltäkäsin riemuita Sm-järjestön kohtalosta. Ei sille mitään voi, että tällöin tulee mieleen kannibaalien hurja tanssi nuotion ympärillä, jossa saalis on valmiina.

Mutta me tiedämme sen, mitä he eivät tiedä: käsitellessään meitä sinimustia, heidän eteensä tulee sangen pian raja, jonka ylitse he eivät voi edes sormeaan saada. Silloin he ovat tulleet tekemisiin niiden tekijöitten kanssa, jotka vaikuttavat meidän sydämeemme ja mieleemme. Ja silloin he saavat huomata, että heidän rajaton riemunsa on ollut ennenaikaista! He saattavat pilkata, vihata ja ahdistaa. Mutta sillä he eivät mitään voi! He voivat murskata mahdillaan järjestömme. Mutta meidän herätystämme he eivät voi tappaa. Sitä aseveljeyttä, joka meidät sitoo yhdeksi taistelevaksi nuorisoksi, ei tulla lakkauttamaan millään päätöksellä. Suurta aatetta Isänmaan tulevaisuudesta ei voida pidättää eikä telkeä kalterien taa. Sillä on toisenlainen asunto. Se elää nuorten hehkuvassa rinnassa ja se tekee siitä nuorisosta voittamattoman.

Ja eikö kuulukin kihtyvän myrskyn keskeltä nuorison laulu ja askelten vakaa tahti? KUULUU SE! Se on aina kuulunut, kun Isänmaa on kutsunut poikiaan. Ja se on sitten vasta lakannut, kun palava liekki on sammunut, kun nuoressa sydämessä ei ole ollut enää verta, KUN ISÄNMAA ON SAANUT KAIKEN!

Erkki Ervamaa.

Pääasia on, että työ tulee suoritetuksi mahdollisimman hyvin, mutta muuten on aivan sama, kuka sen tekee.

Entä ne valtataistelut, joita käydään kaikkialla ja kaikissa ryhmäkunnissa? Sanotaan Caesarin huudahtaneen erään pienen kaupungin läpi kulkiessaan: »Ennen täällä ensimmäisenä kuin Roomassa toisena.» Tämä lause ei sovi sinimustille, jotka eivät taistele itsensä vuoksi. Meille on sopivin se paikka, jossa paraiten voimme Isänmaata palvella, olkoon se vaikka joukon »viimeinen».

Ajattelen esim. seuraavaa mahdollisuutta. Jossakin Po:ssa on muutoin oikein hyvä Pj., mutta joku puoli hänen toiminnassaan on heikompaa, tai hän tekee jonkun suoranaisen erehdyksen. Silloin tarraudutaan kiinni tuohon heikkoon kohtaan, hän joutuu — huom.! takanapäin! — yleisen, ehkä usein armottoman arvostelun alaiseksi ja varsinkin ne, jotka eivät ole hänen henkilökohtaisia ystäviään, lietsovat yleistä tyytymättömyyttä. On muistettava, että kaikessa täydellistä Pj:tä ei ole olemassakaan ja että päinvastoin kaikkien tulisi tukea johtajaansa hänen vaikeassa työssään. — Vai olisitko sinä, joka noin toista ankarasti tuomitset, häntä sopivampi? — Ajattelen edellämainitsemaani tapausta vain mahdollisuutena, sillä todellisuutena se merkitsisi sitä perin ikävää asiaa, että Po:n jäsenissä ei ole oikeaa SM-henkeä, taipumusta kuriin eikä kykyä noudattaa johtajaperiaatetta.

Tuo asia, ettei meissä ole yhtään täydellistä, on hyvä muistaa ei vain yksityisten jäsenten, vaan myös jokaisen johtaja-asemassa olevan itsensä. Sen, että olet joutunut johtamaan ehkä suurtakin ikätoveriesi joukkoa, pitäisi painaa mielesi suuren nöyryyden valtaan ajatellessasi tuon tehtävän vastuunalaisuutta. Sinä et ole siinä asemassa itsesi, vaan asiamme, järjestösi ja tovereittesi takia. Jos olet jo etukäteen varma omasta onnistumisestasi osoittaa se, ettet oikein tunne tehtäviäsi. Se, joka tuntee vastuun painon ja monasti omain voimainsa vähäisyyden, on parempi johtaja, koska se osoittaa, että hän tuntee tehtävämme suuruuden ja oppii turvautumaan parempiin voimiin kuin omiinsa.

Jos sitten sattuu, että sinun on väistyttävä paikaltasi syystä, jonka rehellisesti asiaa ajatellessasi tunnustat oikeaksi, esim. että joku toinen sopii tehtävään paremmin kuin sinä, tai että sinä et ole onnistunut jossain ja toisen on yritettävä, — tai muuten, voitko, vaikket ehkä asiaa käsittäisikään, väistyä paikaltasi katkeroitumatta, yhtä lujana sinimustana, jota voidaan edelleen käyttää ehkä jossain toisissa tehtävissä? Ellet voi, osoittaa se, että on sittenkin koko ajan ollut kysymys enemmän sinusta kuin asiasta.

Varotetaan usein siitä, että vaikka *asiat* riitelevät, niin *miesten* ystävyys ei saa horjua. Se on oikein. Mutta meillä Suomessa tahtoo usein olla niin, että kun miehet riitelevät, niin asiatkin riitelevät. Meihin sovellettuna se merkitsisi sitä, että henkilökohtaisten loukkaantumisten takia jätetään koko järjestö ja ehkä koko asia. Kävisi siis näin: päätän erota koko Po:sta siksi, että siellä jotkut, ehkä itse Pj., eivät minua miellytä, tai että kun minut on jossain mielestäni aiheettomasti syrjäytetty, eroan koko järjestöstä ja hommasta.

Me ihmiset olemme usein niin joutavan, jopa naurettavan arkoja henkilökohtaisesta kunniastamme ja herkkiä loukkaantumaan. Jos näin on taistelutovereittenkin kesken, on sydämiä yhdistävä henki liian heikko. Ja missä käy, kuten edellä esitin, siellä onkin koko suurta asiaamme käytetty oman nousumme porraspuuna.

Mehän kumminkin olemme Isänmaan nousun porraspuita!

Miksikähän Raamattu käskee rakastamaan lähimmäistään *kuin* itseään? Varmaan siksi, että me ihmiset rakastamme jo itseämme niin kovasti, että semmoinen lähimmäisrakkauden määrä on jo aika suuri.

Mutta sinimustain taistelun ensimmäisenä pyrkimyksenä onkin se, että suuri asiamme täyttäisi meidät niin, että kokonaan unohdamme itsemme! Rukoilkaamme itsellemme niin suurta isänmaanrakkautta, että voimme uhrata sille ei vain henkeämme ja elämäämme, vaan myös henkilökohtaiset kunniapyyteemme. Silloin ei mitättöminkään paikka Isänmaan palveluksessa ole liian halpa. — Sinimusta on joka kohdassa kaikkien palvelija eikä kenenkään herra.

Isänmaasta on kysymys, ei meistä, ei perimmältään edes SM-järjestöstä, vaan suuresta Isänmaasta, jota me palvelemme, miten, missä, millälailla, samantekevää, kunhan teemme *kaikkemme* uskollisesti, itsemme unohtaen.

Anna-Liisa Heikinheimo.

AIKAMME ILMIÖITÄ

Anteeksi nyt, että tästä tulee tämmöistä, mutta olemme niin hirveän hermostunut. Kynä kädessä ihan vapajaa!

Soitimme eilen Turun lääninvankilaan ja kysyimme johtajalta, eikö hän ottaisi meitä sinne *takaisin.* Lupasimme tulla vaikka lentokoneella.

Hän kieltäytyi jyrkästi, selittäen syyksi sen, ettei meillä ollut oikeuden tuomiota. Jouluaattona meidät heitettiin ulos ja sisään emme kuulemma enää pääse.

Voivoi, mitä me nyt teemme? Tämä kun alkaa olla ihan kauheata!

Eilen tuli meitä vastaan kadulla poliisi. Täydessä virkapuvussa. Hänellä oli *musta lappu oikealla silmällä.* Luulimme hänen saaneen n.s. möykyn. Niin, *luulimme* — — —

Sen jälkeen kun rikosvanki N:o 2984, joka oli saanut tuomionsa majesteettirikoksesta, joulukuun 24 pnä klo 7,00 vapautettiin Turun lääninvankilasta täysinpalv-, tuota noin, rangaistuksensa kärsineenä, on hän visusti varonut joutumasta riitaan lain ja oikeuden kanssa. Hän oli päättänyt luopua huonoilta teiltään ja tulla oikein mallikappaleeksi yhteiskunnassa, jossa järjestysvalta ja tuomioistuimet valppaasti suojelevat kaikkien hyvien henkeä, omaisuutta ja kunniaa, mutta myös kostavat jokaisen pahuuden, sulkien vaaralliset vuohipukit turvallisten ja paksujen telkien taakse.

Miten mukavaa ja rauhallista elämä onkaan sellaisessa lainalaisessa yhteiskunnassa! Esivallalleen kuuliaisilla ja nöyrillä kansalaisilla nimittäin.

Ihmeellinen muutos oli tosiaankin tapahtunut sellissä N:o 53 paksujen kiviseinien ja kalterien takana istuvassa rangaistusvangissa. Kaukana maailmasta sovitti hän siellä hirveätä rikostaan korkean esivallan kiltin mutta terävän silmän alla. Kiihoittavien päivälehtien sijaan antoi hänelle nyt henkistä ravintoa vankilalehti *»Elämästä»,* joka nimensä mukaisesti kertoi vain kaikesta kauniista ja hyvästä, ja varmuuden vuoksi kertoi senkin vähintäin kuukauden vanhana. Marraskuun 15 päivän numero saapui joulukuun 17 päivänä, jossa ajassa hän laski samojen tietojen jo ennättäneen Iisalmen sekajunalla maasta kuuhun. Kiitollisuudella hän pani merkille, että julkaisija, *oikeusministeriö?,* hienotunteisesti häntäkin ajatellen oli jättänyt mainitsematta *vastaavan toimittajan,* jonka muisto eräistä syistä ehkä olisi voinut olla vankiraukallemme piinallinen. Hyvä julkaisija oli tehnyt sen jopa *uhmaten lakia ja asetuksia,* jotka sellaisesta teosta määräävät ankaran rangaistuksen — — —

Niinkuin tarkoitettukin oli, parani vanki N:o 2984 kärsimänsä rangaistuksen kautta yhteiskunnanvastaisesta mielestään. Ja jouluaaton aamuna klo 7 aukaisivat raskaat portit hänelle tien uuteen elämään. Vain kuin eräänlaiseksi varoitukseksi kehoitettiin häntä samalla ystävällisesti astumaan hieman syrjään, sillä hänen perässään tassutteli neljä hirveätä *poliisikoiraa* vartijan ketjuista pitelemänä. Sen yön osalta olivat nekin näet täysinpalvelleet, siirtyen hänen kalteri-ikkunansa alta ansaittuun päivälepoonsa. . .

Ent. rikosvanki N:o 2984 seisoi siinä jouluaaton raikkaassa aamuhämärässä täydellisen hiljaisuuden ympäröimänä. Alhaalta kaupungista tuikkivat tuhannet valot ja yhä uusia syttyi heräävään päivään. Yöllä langennut runsas lumi hohti puhtaan valkeana ja vasta harvat jalanjäljet rikkoivat sen voimakasta joulutunnelmaa.

Auton valot välähtivät ja huikaisivat sitten araksikäynyttä silmää, moottori surisi ja vaunu pysähtyi nykäyksellä hänen eteensä. Sielu ja omatunto yhtä valkeaksi pestynä kuin pyöränkumeihin tarttunut nuori lumi, joka kuitenkin kohta ruhjoutuisi kaupungin katuihin ja lakaistaisiin luudalla syrjään, istuutui hän pehmuksille ja palasi *syntiseen, kavalaan maailmaan.*

Vielä samana iltana se otti hänet säteilevän joulukuusen ja suuren Savosta saapuneen kinkun ääressä kovaan ja armottomaan helmaansa — — —

Suunnattoman lehtipinkan sisälle sukeltautuneena näemme me hänen uudestisyntyneen sielunsa avuttomana raahautuvan läpi synkkien ja nimettömien, selkäpiitä karmivien rikosten meren. Sellissä N:o 53 satanut valkoinen lumi sulaa ja sotkeutuu hirveään kurasohjuun, jota mielettömällä vauhdilla porhaltavat *kapina-autot* ja iskujoukoilla miehitetyt pikamoottorit sen viattomuuden yli roiskuttavat. Pitkät ja lyhyet aseet välkkyvät, suomalaisella leimalla varustetut kiväärikranaatit paukkuvat, »Sinimustassa» kotitarkastus, jossa löydetään tärkeitä asiakirjoja, pappi Simojoki pakenee Kiuruvedelle asti, haa!, muuan Kaminen toki vangittu, maisteri Helanen to-

distettu kapinaan osalliseksi, Oberst Sommer pitää vallankumouskursseja ja rahoittaa koko ruljanssin Hitlerin rahoilla, huu!, Piikkiöstä tavataan IKL:n johtokeskus, hää! Eestin poliisi saapuu Suomeen, EK vakuuttaa kaikki todeksi, uusia paljastuksia huomenna! — ooostaka sääähkösanoma! — hhhjjjiiiuuuzzzz — krrahhh — pumpum!

»Jumalan tähden, nyt ne hyökkää! — konekiväärit! — tatata — — —

Sulkutulta.

Viisitoista metriä — käsikranaatti — einundzwanzig, zweiundzwanzig — heitto!»

Ei, ei tämä ollutkaan *Sommella tai Flanderissa*, vaan Helsingissä, jouluaattona!

Väristen vajosi synnitön, vitivalkoinen sieluraukka Eestin verisen kapinan upottavaan suohon, jonka rinnalla Sailly-Sailliselin ja Morvalin haiseva lieju tuhansine mätänevine raatoineen rumputulen tärinässä oli kuin menneen kesäpäivän muisto — — —

Viattomista viattomin lapsensielu, joka juuri oli sopinut kaikki asiansa lain ja oikeuden sekä riippumattomien tuomarien kanssa, hikoili, puhkui ja ähki murskaavan painon alla. Mutta *yksi* oli sillä turvallinen ja lohduttava ajatus, uidessaan siinä sammakkoa taivaisiin saakka lainehtivassa, myrskyävässä rikosten meressä:

»*Älä pelkää, tämä ei koske sinua!* Katso, korkea esivalta valvoo ylläsi, ettei sinulle mitään pahaa tapahdu! Sen terävä silmä ja kova koura on vapauttava meidät, lainkuuliaiset kansalaiset, noista yhteiskunnalle ja isänmaalle vaarallisista kansainvälisistä fascisteista ja paljastavat heidän rikolliset vehkeilynsä *Eestinkin kansanvaltaa* vastaan. Viimeistä piirtoa myöten!»

Sinisin silmin ja luottavaisesti jäi vapajava sielu seuraamaan loppua kohti laukkaavaa *sinimustien* suurta murhenäytelmää. *Hesa* ja *emänoske* eivät tarvinneet yhtä kuukautta matkalleen latomosta lukijalle, ja niiden vastaavat toki vastasivat, että *kaikki oli totta!*

Heti joulun jälkeen varmasti kuultaisiin, että Helanen on lukkojen takana ja Kiuruveden pappi raudoissa. Vissisti luettaisiin, että Kamiset ja Konkoset, Virkkuset ja Sirkit jo olivat matkalla poliisikutterissa Eestiin, välilöitään selvittämään. Tietysti osoittautuisi Ahti Ilmari Rahm IKL:n todelliseksi johtajaksi ja pornograafiset postikortit, jotka »eräältä pidätetyltä tavattiin», tulivat luonnollisesti erään professorin ja korkean, sopimuspalkkaisen liikennevirkamiehen taskuista — — —

Heimolaisesta ei kannattanut puhuakaan. Hän oli tuomittu mies, jonka tiimalta itse herra puolustusministeri oli antanut varoittavan päiväkäskyn ja jonka hirveän virkarikoksen, *varkauden*, sotaoikeus nopeasti punnitsisi — — —

Sillä, kuten Sasukin tunnettuun, tyynen asialliseen tapaansa emänoskessa todisti, niin »äsken *paljastuneet kauhistuttavat asiat* ikl:läisten ja sinimustain sekaantumisesta Virossa yritettyyn vallankaappaukseen luovat *kaameata valaistusta* näiden »isänmaallisten» piirien toimintaan ja näyttävät minkälaisia käenpoikasia isänmaallisuuden pesässä kasvatetaan.»

Emänoskessa käytettiin *joulukuun 30:ntena* neljä etusivun palstaa Helasen potrettiin ja autoon sekä iskujoukkoihin. Jättiläisotsikoin, tietenkin.

Samaan aikaan ilmoitti Helanen U.S:lle, ettei hänellä ole osaa eikä arpaa koko huijauksessa — — —

Kapinamaakariksi ja yhdysmieheksi sitovasti todistettu ylioppilas Konkonen kehtasi väittää, ettei edes tunnekaan Sirkejä ja Rahmeja ja Virkkusia. Eikä muutenkaan ole liikkunut Eestissä kuin ylioppilaskunnan hallituksen ulkoasiainvaliokunnan sihteerinä edustusasioissa — — —

Pääjehu Rahm havaittiin hermosairaaksi mieheksi, joka ei liene edes IKL:läinen — — —

Tammikuun 1:nä sulivat tiedot kahteen, mutta sitä kiukkuisempaan palstaan, joissa vaikeroitiin, että »Eilisen päivän kuluessa ei Viron lapualaisjutussa ilmennyt erikoisempaa uutta.» Ja tiedoitettiin, että »Virossa *ihmetellään*, ettei Suomessa ole pystytty juttua selvittämään *tehokkaammin*.»

Siihen mennessä oli näet EK jo ehtinyt varoittaa, että »Virosta saadut uutiset ovat *ennenaikaisia* ja tuntuvat osittain *liioitelluilta*» — — —

Tammikuun 2:na oli enää yksi palsta, jossa paljastettiin se hirveä uutuus, että Jaakko Virkkunen jo marraskuun puolivälissä oli *eronnut* »Sinimustan» toimituksesta.

Tammikuun 3:na oli palsta enää kymmenen senttiä: »Kapinavalmistajain jutussa ei toistaiseksi mitään erikoisempaa uutta. *Siveellisyyssaarnat — ja käytäntö.*»

Siinä se sitten kerrottiin että eräältä pidätetyltä oli tavattu riettaita kuvia ja liitettiin siihen ylösrakentava moraali: »Lapualaistaholla on usein puhuttu moraalista ja kansalaiskunnosta! Mikäli näyttää — täysin aiheellisesti.»

Valitettavasti täytyi lehden seuraavana aamuna Ajan Suunnan kovistelun johdosta tunnustaa, että pidätetty ei ollut edes suomalainen saatikka »iikooällä»!

Tammikuun 4:nä oli ala supistunut taas kolmannekselle: »*Ei mitään uutta* Sirkistä eikä apulaisista. EK tutkii. *Jotakin selvyyttä alettaisiin kuitenkin jo kaivata.*»

Tekstissä sitten ihan *uhkaillaan:* »Alkaa muuten tuntua myöskin siltä kuin ainakin *siihen mennessä, kun eduskunta* jälleen kokoontuu, *olisi EK:n tiedettävä paljon enemmän kuin se näyttää tällä hetkellä tietävän.*»

Tammikuun 5:nä rikille käryävä otsikko: »Skandaali jatkuu ja paisuu. Sirkin apulaiset ovat jo kuljettaneet miehen Ruotsiin. KULKEEKO POLIISI OIKEA SILMÄ UMMESSA?»

Päivän teksti: »Viron vallankappauksen valmistelijain suomalaisten apurien jutun selvittäminen ja tutkiminen muodostaa oman lukunsa, joka varmaankin tulee vielä aiheuttamaan *paljon puhetta. Jatkuvan ja paisuvan skandaalin* johdosta on syytä kysyä: *Kulkeeko Suomen poliisi oikea silmä ummessa.* Kysymykseen odotetaan *vastausta.*

Toisessa kohdassa noudettiin kiireesti lahden takaa uutta ainesta ja paiskattiin EK:n eteen: tuossa on, ota ja tutki, kun palkkasikin nostat!

Tammikuun 6:na ei lehti ilmestynyt — —

Tammikuun 7:nä saatiin *odotettu vastaus,* jota ei lehti kumminkaan kehdannut painattaa:

»Eestin tapahtumien jälkiselvittelyjen yhteydessä kuulusteluja varten pidätettynä ollut opiskelija Matti *Kaminen vapautettiin* lauantaina klo 19 oltuaan Etsivän keskuspoliisin suojissa 16 vuorokautta — —»

Emänoskeen mahtui vain pientä pihinää: »Yhä *demokraattisten* maiden rasituksena. *Terroristi* Sirk nyt matkalla Englantiin.»

Tammikuun 8—10 pnä ei lehtiparka saa enää *Eestistäkään* mitään uutta irti!

Tammikuun 11:nä luetaan myös S. Sosialidemokraatista, että majuri *Heimolaista* tuliaan syyttämään vain rikoslain 14 luvun perusteella, joka koskee *loukkausta ystävyydessä olevaa valtiota kohtaan.* Ja *siviilioikeudessa. Virkarikoksista* ei näet ole tietoakaan — — —

Ja sen päälle ilmoitetaan EK:sta, että kapinatutkimukset ovat — *päättyneet!*

Slut, loppu!!!

Mutta Helsingin Sanomista luetaan sen sijaan *neljän palstan jättiläisjuttu,* ihan färskinä Eestistä saatuna, höyryää vielä, *IKL:n hirmuosuudesta kansainväliseen vallankaappausyritykseen* Tallinnassa. Siinä vilahtelee Helasia ja Somersaloja, eversti de la Roque' ja muita, sekä *Neuvostoliiton jakoa Uraalia myöten!*

Ent. rangaistusvanki N:o 2984, joka kadulla tapasi virkapukuisen poliisin musta lappu oikealla silmällä, soitti kiiruusti vankilaan. Nyt hän tiesi *hallituksen omasta äänenkannattajasta, että poliisi täällä vain katselee päälle, kun vaaralliset rikolliset kuljeksivat meidän, lainkuuliaisten ja nöyrien kansalaisten keskellä koko Euroopan tuhoa kylmästi valmistellen.* Mutta sellaiseen yhteiskuntaan eivät sielunsa puhdistaneet ent. rikosvangitkaan enää sopeudu.

He vaativat saada päästä *takaisin Turun linnan paksujen muurien suojaan!*

Antti Suomenpoika

Suomenlahden jäillä.

Muistelma inkeriläisen nuorukaisen retkestä v. 1918.

Jäinen tuuli puhalsi Suomenlahdelta ja paksut lumihiutaleet muodostivat suuria nietoksia loivalle rantaäyräälle, jonka päällä Kaasikin talo sijaitsi. Kalastaja Kaasik istui pirtissään vaimonsa ja lastensa seurassa kuunnellen ulkona ulvovaa myrskyä, joka pani pienen rakennuksen vapisemaan perustuksiaan myöten. Vetäen pari tukevaa savua pitkävartisesta piipustaan, virkkoi mies aivan kuin itsekseen: »Kunpa ei kenenkään tarvitsisi liikkua ulkosalla tällaisessa ilmassa.»

Ikäänkuin vastaukseksi tähän, kuului samalla voimakas koputus ulko-ovelle ja tuulen ulvonnasta huolimatta erotti kalastaja selvästi suomenkielisen huudon: avatkaa nopeasti!

Odottamatta enempää riensi kalastaja ovelle, irroitti raskaan salvan ja työnsi oven auki. Lumiukon näköinen kookas mies hoiperteli huoneeseen, katseli hetken lasittunein silmin ympärilleen ikäänkuin tukea etsien, horjahti sitten ja olisi kaatunut jollei Kaasikin jäntevä käsivarsi olisi kietoutunut hänen ympärilleen. Vaimonsa ja vanhimman poikansa Pekan avulla kantoi kalastaja odottamattoman vieraansa loimuavan takan ääreen, ryhtyen heti hieromaan hänen kohmettuneita käsiään. Käskien vaimonsa keittämään teetä, riisui Kaasik tuntemattoman miehen saappaat ja hänen paksun lammasnahkaturkkinsa. Ankaran hieronnan, kuuman teen ja viinatipan ansiosta palasi vieras lopulta tajuihinsa, mutta ei aluksi kyennyt lausumaan sanaakaan, katseli vain kuumeesta loistavin silmin ympärilleen. Viimein hän kuitenkin sopersi matalalla äänellä: »Tiedän, olette inkeriläisiä ja sen vuoksi luotettavia. Olen kovin sairas, enkä varmaankaan voi moniin viikkoihin nousta vuoteeltani. Mutta on eräs asia, joka täytyy toimittaa, sillä siitä asiasta riippuu monen ihmisen henki ja osittain koko Suomen kohtalo. Haluatteko te auttaa minua?» — Kalastaja, joka oli kuunnnellut vieraan puhetta yhä suuremmalla ihmetyksellä, nyökkäsi päällään virkkoen: Jos meistä voi olla Suomelle ja siellä asuville veljillemme jotain hyötyä, niin kernaasti teemme tehtävämme. —

Viitaten kalastajaa ja hänen 16-vuotiasta poikaansa lähemmäksi jatkoi vieras:

Kävin ryssien pääkaupungissa Pietarissa ja sain sieltä ostaa 40 kivääriä, sekä koko joukon panoksia. Nämä aseet ovat nyt reessä, joka yhdessä hevoseni kanssa on teidän pirttinne seinustalla. Lähdin Pietarista eilen illalla ja ajoin suoraan merelle, jonka jäät nykyisin kestävät raskaammankin painon. Muutamien tuntien kuluttua puhkesi kuitenkin ankara myrsky, joka eksytti minut oikeasta suunnastani. Koko yön harhailtuani jouduin viimein tänne teidän luoksenne. Olen pahoin sairastunut ja eräs vanha haavakin tekee kiusaa. En sen vuoksi pysty kuljettamaan kallisarvoisia aseita määräpaikkaan, paikkaan, jossa niitä odotetaan kiihkeämmin kuin sulhanen konsaan on odottanut morsiantaan. Haluaako toinen teistä suorittaa matkan minun puolestani, Suomen puolesta? —

Pekka oli kuunnellut koko ajan innokkaasti ja vastasi heti vieraan lopetettua: Minä lähden. Olen isäni kanssa tottunut kuljeskelemaan jäälautoilla, olen terve ja palava haluni on tehdä jotain veljieni hyväksi siellä Suomessa. Isää tarvitaan täällä kotona, mutta minä voin lähteä. — Ja odottamatta vastausta ryhtyi poika pukeutumaan, tehden sen ihmeteltävän nopeasti. Vieras viittasi Pekan vielä kerran lähelleen, veti taskustaan paksun nipun papereita ja lompakon sanoen: Nämä annat ensimmäiselle suomalaiselle upseerille, jonka kohtaat matkallasi. Aja suoraan Suursaareen, siellä on ystäviä. Kiitos sinulle jalo nuorukainen teostasi, jonka varmaankin kunnolla suoritat.

Tunnin kuluttua ohjasi Pekka hevostaan Suomenlahden paukkuvilla jääkentillä. Myrsky raivosi yhä edelleen, mutta se ei nuorukaista peloittanut, päinvastoin kuulosti sen ulvonta ihanalle musiikille hänen korvissaan, sillä juuri myrsky suojeli häntä ryssien kavalilta katseilta.

Sanomattoman vaikeaksi muodostui kuitenkin matka, jään repeämien ja jäisen pohjatuulen vuoksi. Kymmenkunta tuntia ajettuaan pysähdytti Pekka hetkeksi hevosensa, antaakseen sille jotain syötävää. Hevosen pureskellessa kaurojaan taputti nuorukainen sitä hellästi, kuiskuttaen tuon viisaan eläimen korvaan: Sinä teet yhdessä minun kanssani tällä hetkellä historiallista työtä. Me viemme aseita sortajaa vastaan kamppailevalle veljellemme. — Ja ikäänkuin hevonen olisi ymmärtänyt nuoren isäntänsä puheen, lakkasi se syömästä ja lähti juosta hölkyttämään pohjoista kohti.

Pekka saapui matkansa päähän Suursaareen, jossa aseita oli kiihkeästi odotettu. Sitä päivää muistelee nuorukainen, nykyisin parhaassa ijässä oleva mies, aina liikutuksella. Se oli hänen elämänsä suurin hetki. Kun Pekka vapaussodan päätyttyä asteli

Bernhard Heimolainen vapaussodassa

Sain vuosia sitten nykyiseltä majuri Bernhard Heimolaiselta kuulla yksityiskohtia taistelusta eräästä konekivääriasemasta Ahvolassa, ja koska se muodostaa tämän suurtaistelun yhden sankarillisimmista vaiheista, selostan sen tässä niin hyvin kuin muistan yksityiskohtaisesti »Sinimustan» lukijoille.

Jo pari päivää olivat viholliset hyökänneet voimakkaasti Ahvolassa. Erikoisesti oli vihollisen painostus ollut voimakasta. Hauhian mäkeä vastaan ja vain äärimmäisillä ponnistuksilla oli se saatu torjutuksi. Tappiot olivat molemmin puolin olleet suuret. Valkoisilta oli jo useita joukkueen- ja ryhmänjohtajia poistunut riveistä ja miesten voimat alkoivat olla lopussa. Konekiväärimiehet, etupäässä joensuulaisia koulupoikia, olivat taistelleet viimeiseen asti — usein kunnes kaikki miehet olivat haavoittuneet tai kuolleet, patruunat lopussa tai konekivääri ammuttu kelvottomaksi. Tykistö oli edelleen muutamaa laukausta lukuunottamatta käytännöllisesti katsoen ilman ammuksia. Kaikesta päättäen oli vihollinen tuonut uusia joukkoja tuleen, ja saanut lisää konekivääreitä, jotka monelta suunnalta ampuivat valkoisten asemia Hauhialla. Linjoja oli täytynyt edellisenä päivänä, eniten vasemmalla, vetää hiukan taaksepäin. Mäen huippu oli kuitenkin valkoisten hallussa, joskin sen laelle kohdistetussa murhaavassa ristitulessa ei enää voitu käyttää kk. asemaa. Siellä pitkät ajat toimineen konekiväärin miehistö oli jo kolme kertaa tullut tuhotuksi ja m.m. komppanian päällikkö Stubb kaatunut. Tämä kk— menetys oli tapahtunut seuraavasti: Konekivääriasema, mikäli siksi voi sanoa melkein paljaaksi ammuttua kukkulan lakea, oli sijoitettu aivan mäen huipulle, mistä se laajalti hallitsi maastoa — erikoisesti maantienvartta Kilpeenjoelle ja sen äärellä olevaa hiekkakuoppaa. Tämän hiekkakuopan rinteeltä punaisten lukuisat konetuliaseet päivästä toiseen ankarasti pyyhkivät mäkeä ja varsinkin meikäläistä kk. asemaa, joka oli kaikkien näkyvissä. Siitäkin huolimatta, että silminnähtävästi saattoi havaita heidän kärsivän raskaita tappioita ja konekiväärien jopa toisinaan jäädessä miehistöttä asemiin. Kun vielä alakasvillisuuden vuoksi ja jotta »paremmin» voitaisiin tähdätä kk:mme ampui polviasennosta ja kun ei mitään kunnollista rintavarustustakaan ollut, olivat valkoisten tappiot luonnollisesti suuret. Siitä huolimatta ei asemaa vaihdettu, sillä muutakaan sopivampaa ei ollut lähistöllä. Sen lisäksi mäen kuperuus esti sekä konekiväärin että osaksi myös jalkamiehiäkin ampumasta mäen juurelle, mistä punaiset tavan takaa murhaavan tulensa tukemina nousivat pistinhyökkäykseen. Tuotuaan uusia konetuliaseita asemiin m.m. Sunin mäen länsirinteelle ja Hauhian eteläpäähän, oli näin ollen kk. asema täydellisessä ristitulessa. Äkkiä osuvan suihkun vaikutuksesta tuhoutui eräänä päivänä sen miehistö yhdellä kertaa — Stubb ja pari muuta kaatuivat sekä loput haavoittuivat. Paikalle lähetettiin uusi miehistö, mutta ei kestänyt kauan, kun sekin oli tuhottu. Yksinäinen vaiennut konekivääri makasi nyt ruumiskasan, ja puolen metrin korkuisten hylsykasojen keskellä hangen ollessa laajalti verestä punaisena. Rintamalle oli juuri ehtinyt tulla uusia Järvilinnan kk. kursseilla koulutettuja miehiä. Oli luonnollista, että Heimolaista — joka päällikkönsä kaaduttua johti kk. komppanian rippeitä — sillä muidenkin kiväärien luona olivat miehet sulaneet vähiin — arvelutti opastaa täysin sotaa kokemattomat pojat tälle kuoleman paikalle. »Minua eninten arvelutti, mitenkähän pojat käyttäytyisivät», kertoi hän. Mutta vakavina nousivat pojat suojaavaa rinnettä asemiin täydet panoslaatikot käsissään ja saapuivat laelle, murhaavan ristituleen, joka kuin rajumyrsky ryöpytti hankea kauaksi kiidätellen poikkiammuttujen pikkumäntyjen oksia ja jauhoi ne yhä pienemmiksi. Nyt näkivät pojat edessään ruumisröykkiön ja konekiväärin, jolla heidän oli taisteltava, ja kuten näytti, jouduttava saman kohtalon alaisiksi kuin jo kuolleet toverinsa. Mutta tämä pieni urhea joukko ei epäröinyt hetkeäkään. Kuin kärpät olivat he konekiväärin luona. Nuoret kädet tarttuivat verisiin vainajiin ja viskasivat ne nopeasti komeassa kaaressa sen verran syrjään, että tuli tilaa kk:n käsittelylle, joka jälleen alkoi raivokkaan tulensa keskellä kuolemaa ja pakkaseen hyytynyttä verta. »Näky oli suurenmoinen» kertoo Heimolainen, »en olisi uskonut koskaan näkeväni sellaista suomalaista sisua». Mutta pian lakaisi vinkuva luotisuihku maahan — kuin viikat-

---

sarkatakissaan kivääri olalla vapaan Suomen pääkaupungin katuja, tunsi hän selvästi tehneensä velvollisuutensa veljeskansan hyväksi. Ja niin hän tekee vielä tänäkin päivänä.

Kaarlo Kurko.

teella, leikaten, veriin sortaen, tämän Heimolaisen komppanian viimeisen ja kolmannen miehistön. Siinä he makasivat toistensa vieressä punaten uudelleen hurmeellaan jo vainajiksi muuttuneiden taistelutoveriensa repaleiksi ammuttuja lumivaippoja. Kk. oli lopultakin tyyten vaiennut, sillä siihenkin oli osunut eri suunnilta useita luoteja. Pari miestä, niiden joukossa Heimolainen ja kk. vääpeli Mannermaa, toivat vielä hengittävät ja vahingoittuneen kk:n pois. Kaikki kävi nopeasti — nopeammin ehkä kuin mitä tämän saattaa kertoa. Nyt ei ollut enää Hauhialla soveliasta kk. asemaa. Jalkaväki sai tulla toimeen yksin ja käydä raskaimpaan taisteluun, mitä mäestä milloinkaan oli käyty.

Mutta jatkan Heimolaisen kertomusta omalla kertomuksellaan: Me jalkaväkimiehet olimme saavuttaneet inhimillisten ponnistusten äärimmäiset rajat. Hoippuen, jaksamatta tuntea edes nälkää tai janoa, laahustimme vaihdon saavuttua majapaikkaa kohden. Meitä oli jälellä kaikkiaan vajaa joukkue koottuina useammasta eri komppaniasta. Tappioiden kokonaismäärää oli näin ollen mahdotonta arvioida, mutta jos ne lähimainkaan olivat yhtä veriset kuin mitä sattumalta eri tahoilla itse jouduin näkemään, ei ollut ihmeteltävää, että mielet olivat lamassa. Onneksi saattoivat uupuneet miehet tykkimäen juurelle varatuilla hevosilla jatkaa majapaikkaansa. Itse siirryin pataljoonan esikuntaan selostamaan tapahtumia. Olin näkevinäni toverieni kasvoissa moitetta ja mieliharmia ja koetin mahdollisimman hillitysti ja asiallisesti antaa kuvauksen tilanteesta. Korostin, että kukkulan rinteet vielä olivat — jo aikaisemmin menetettyä eteläpäätä lukuunottamatta — hallussamme, vaikkakaan ketjun kulkua ei voinut tarkkaan määritellä ja annoin kuvauksen onnettomasta partiostani kukkulan laelle, entiseen konekivääri asemaan, jossa menetin tuliyllätyksessä 3 miestä, selittäen arvelevani sen nyt olevan siksi voimakkaan molemminpuolisen ristitulen pyyhkimä, että kumpikaan taisteleva puoli ei sillä voinut pitempään hengissä pysytellä.

Kertomukseni aikana oli huoneeseen tullut paitsi siellä jo aikaisemmin ollutta pataljoonan komentajaa ja adjutanttia — komentajan veli B. Heimolainen ja juuri Ahvolaan saapunut jääkärivääpeli Svensson, joka oli ottanut kk.-komppanian rippeet ja Hannilasta sen täydennykseksi tuomansa jyväskyläläiset kk. miehet komentoonsa.

Kuultuaan selostukseni esitettiin minulle — en muista kenen lausumana — moite siitä, etten vielä kerran ollut yrittänyt vastahyökkäystä. Kiivastuin — mikä lienee ollut seurauksena siitä, että jo olin saavuttanut sekä ruumiillisten että henkisten voimieni äärimmäisen rajan — ja lausuin jyrkän vakaumukseni olevan, että ellei huomattavia lisävoimia tule, ei kukkulan laki, joka oli kokonaan avoin, ollut takaisin vallattavissa. Jos se hetkeksi onnistuisikin, pyyhkisi vihollisen ristituli ja huipun reunalla makaava vihollisketju jokaisen sille yrittävän armotta maahan. Ja lisäsin, että tulen juuri sieltä ainoana hengissä olevana, mutta joka on toista mieltä yrittäköön itse. »Sen me teemmekin ja käsikranaateilla», lausui Svensson, »oikein syöksyjoukon malliin». Välinpitämättömänä katselin Svenssonin ja Heimolaisen valmistuksia tähän uhkarohkeaan yritykseen. Olin liian turtunut tunteakseni asiaan mitään mielenkiintoa ja nopeasti vaivuin huoneen loukkoon kuoleman raskaaseen uneen. Kello taisi silloin lähetä 10:tä illalla. Lienen nukkunut vähän yli tunnin, kun heräsin hälinään ja liikkeeseen talossa. Vähitellen sain katkonaisista lauseista käsityksen, että joku taistelulähetti selosti komentajalle partion epäonnistumista. Partio, käsittäen noin ryhmän vapaaehtoisia, oli urheasti käsikranaatteja edellään heittäen onnistunut pääsemään kukkulan laelle kk.asemaan ruumisröykkiön luo. Punaiset olivat aluksi hätkähtäneet ja vetäneet miehensä käsikranaattien pelosta jonkin verran taaksepäin, mutta sitten keskittäneet raivokkaan ristitulensa kukkulan laelle, joka yöllistä taivaanrantaa vasten oli selvästi havaittavissa. Tällöin oli partio sortunut menettäen yli puolet miehistään kuolleina ja haavoittuneina. M.m. Svensson oli kaatunut ja jäänyt kukkulan laelle ja Bernhard Heimolaisen polvi ammuttu murskaksi.

Samassa kannettiin polveen pahasti haavoittunut vertavuotava Heimolainen huoneeseen. Haavastaan huolimatta — jonka täytyi olla varsin tuskallinen — jaksoi hän selkeästi ja rauhallisesti hiljaisella äänellä antaa veljelleen — joka vakava ilme kasvoillaan kuunteli — selostuksen tapahtumien yksityiskohdista.

Minua ihmetytti upseerin velvollisuudentunto joka piti ilmoituksen tekoa vaikean haavansa sitomista tärkeämpänä.

Mutta kauan emmme voineet haavoittunutta sankaria rasittaa. Varovasti nostettiin hänet jälleen rekeen ja kuljetettiin edelleen sitomapaikalle.

Itse vaivuin kuolemanraskaaseen uneen tykinjylinän ja säännöllisesti rätisevän jalkaväkitulen kehtolaulua laulaessa ja nukuin yhtäjaksoisesti kokonaisen vuorokauden.

Paavo Susitaival.

Koulu ja politiikka.

Eräs muistelma.

Tämä tapahtui marraskuussa a. D. 1905, jolloin kouluissa ei vielä voitu harjoittaa politiikkaa, koska SM ja IKL eivät vielä olleet syntyneetkään — — —

Suurlakko oli puhjennut maassa ja viikon päivät olivat »kaikki pyörät seisoneet». Tampereen realilyseolaiset olivat myöskin tehneet oman lakkonsa, marssineet tyttökoululle ja sulkeneet senkin, riisuneet aseista poliisin ja asettaneet sen sijalle oman »miliisinsä». Ryssän santarmit he olivat ottaneet kiinni ja toimittaneet Viikinsaareen »keskitysleirille» — — —

Politiikkaa, kuten sanottu, ei lainkaan harjoitettu. Vain joka toinen lyseolainen neljänneltä luokalta alkaen kulki vartiovuoroaan iso browninki takataskussa — — —

Mutta sitten päättyi »sota» yhtä äkillisesti kuin se oli puhjennutkin. Takataskut pullollaan istuttiin jälleen luokkahuoneissa tavallisina koululaisina vailla yhteiskunnallisia oikeuksia ja kansalaisarvoa, yläluokkien sortamana ja opettajien riistämänä proletariaattina. Ja isät ja äidit, jotka vielä pari päivää aikaisemmin olivat olleet merkillisen näköisiä ja ylläpitäneet ennenaavistamattoman kohteliaita diplomaattisia suhteita naskalikaartiin tiukkasivat häikäilemättä, oliko aine kirjoitettu ja ranskan sanat luettu. Maailma oli taas kerrankin paljastanut kurjan petollisuutensa!

Ensimmäinen ruotsin tunti suurten tapahtumain jälkeen. Pitkä ja hoikka, pujopartainen »kolleega» asteli luokkahuoneeseen ja kirjoitti äänettömyyden vallitessa nimensä päiväkirjaan. Vihot kahisivat. Kolleega S. ei suinkaan nauttinut 6:nnen luokan »luottamusta». Siihen hän oli joskus liian ivallinen ja itsevaltainenkin. Mutta hän oli myös kova »*perustuslaillinen*», joka sangen aktiivisesti oli ottanut osaa asevelvollisuuslakon järjestelyyn ja synkästi vihasi »suomettarelaisia», jotka vanhan Yrjö-Koskisen ja Danielson-Kalmarin johdolla viroissaan pysyen ja väkivallan alle taipuen koettivat pitkittää kotimaisten hallinto-elinten lopullista tuhoa. Ja vaikka politiikkaa ei kouluissa lainkaan harjoitettu, olivat 6:lla luokalla *kaikki* yhtä ainoata lukuunottamatta »perustuslaillisia» — — —

Kolleega S. oli kirjoittanut nimensä päiväkirjaan ja nojautui tuolissaan taaksepäin. Mietteissään hän hetken katseli odottavaa luokkaa ja katkaisi sitten yhtäkkiä äänettömyyden.

»Näiden suurten tapahtumien jälkeen me ehkä ensin hieman keskustelemme tilanteesta. Jokainen oppilas saa vapaasti käyttää puheenvuoroa!»

Yllättyneenä ja ihmeissään katseli neljättäkymmentä koulupoikaa opettajaansa, ja sitten levisi kasvoille ymmärtävä hymy. Luokan »johtaja» pyysi puheenvuoron ja puhui innostuneena »marraskuun manifestista», joka oli palauttanut Suomelle sen perustuslain.

Toinen puheenvuoro. Muuan »keskisarjasta» nousi kiivailemaan »suomettarelaisia» vastaan. Kolleegan silmät loistivat:

»Minunkin mielestäni on suurenmoista, että suomettarelaiset *ryssän kätyrit* on ajettu pois hallituksesta!»

Puheenvuoron pyysi luokan ainoa »musta lammas» ja »ryssän kätyri». Pahaa aavistamatta nyökkäsi opettaja päätään. Itseään vain vaivoin hilliten nuorukainen nousi ja saneli hitaasti:

»Minun mielestäni ei opetustunti ja luokkahuone ole sovelias puoluepoliittiseen puheenpitoon. Eronneen hallituksen jäsenet olivat hekin rehtejä suomalaisia, eikä mitään ryssän kätyreitä!»

Kolleegan muoto oli näiden sanojen aikana kokonaan muuttunut. Hänen kasvonsa olivat käyneet ravunpunaisiksi ja kaikella äänellä hän yhtäkkiä kiljaisi:

»*S. ulos!*»

Luokasta alkoi kuulua huutoja ja *vihellyksiä*. Mutta nuori poika oli tällä välin saanut takaisin tasapainonsa. Kirjojaan rauhallisena kooten hän huomautti, että vapaa puheenvuoro oli luvattu *kaikille*, ja käveli ulos luokasta.

Kodin portaissa hän tapasi työstä aamiaiselle juuri palaavan isänsä, joka ihmetellen kyseli näin epätavallista kotiintuloa. Mutta tuskin oli poika alkanut kertoa, kun isä jo hänet otti työhuoneeseensa ja antoi selittää itselleen koko jutun juurtajaksaen.

Pojan lopetettua ja levottomana odotellen, mitä tästäkin tulisi, isä vain hymyili. Ja hieman mietittyään hän käski tämän nuorimpansa heti mennä *rehtorin puheille* ja kertoa tällekin ulosajosta. Ja matkaan hän sai niin kovat terveiset, että niistä me parhaiten vaikenemme — —

Puolen tuntia myöhemmin istui poika »kansliassa» »*Hänen Majesteettinsa*» (H. M.) J. *Relanderin* edessä, joka ilmeisesti hämmästyneenä kuunteli raporttia. Ja pomppivin sydämin 6-luokkalainen lopuksi saattoi perille hänen mielestään liian kovat terveisetkin. Sanasta sanaan annetun tiukan käskyn mukaan. »Jaha, jaa-ah!» sanoi »reku».

Tapahtumat kehittyivät Tampereen nykyisen »lentävän» vauhdilla. Illalla kutsuttiin poika isän työhuoneeseen, jonka keinutuolissa istui itse »reku» vakavan ja juhlallisen näköisenä.

»Me kaikki opettajat olemme yksimielisiä siitä, että kolleega S. on käyttäytynyt sopimattomasti ajaessaan sinut ulos luokasta. Sinun lausuntosi oli ihan oikea. Kolleega S. on määrätty pyytämään sinulta anteeksi taikka eroamaan. Mutta anteeksipyynnöstä hän kerta kaikkiaan kieltäytyy!»

(Jatkuu sivulle 21.)

RATSUMIES HARTIKKA.

Kirjoittanut MARTTI SANTAVUORI.

(Jatkoa.)

Iltapäivällä saapui von Mauerbruch. Hän oli vanha, ylvään näköinen herra. Hänen tummissa silmissään liekehti viha. Mutta hänen katsellessaan Hartikkaa hänen ilmeensä jollakin tavoin suli ja hän sanoi kuin itsekseen:

»Kohtalo on näin tahtonut. Minun ei ole suotu saada kostaa poikani murhaajalle. Kenties se sittenkin oli rehellinen kaksintaistelu!»

Von Mauerbruch antoi muutamia määräyksiä asemiehelle, joka jäi paikalle herransa poistuttua. Mutta kun hänen persoonallinen vihansa nyt oli sammunut, hän ei tuntenut enää mielenkiintoa kuollutta suomalaista kohtaan. Niinpä hän jätti puolestaan von Kauenin tehtäväksi toimittaa pois Hartikan ruumis.

Oli kuuma kesäaika, niin että oli selvintä pitää kiirettä. Von Kauen hankki linnan vajoista vankkurit, joiden eteen hän valjasti hevoskaakin. Sitten hän, nelisen tuntia senjälkeen, kun Hartikka oli tavattu kuolleena vankikopissaan, kantoi tämän ulos, nosti rattaille ja lähti hiljalleen ajamaan laitakaupunkia kohden, sinne, missä sovelliaan etäisyyden päässä oli tuntemattomien ja rikollisten hautauspaikka.

Itsensä myrkyttäneellä suomalaisella ei ollut montakaan saattajaa. Ei ollut muuta kuin von Kauen, asemies, ja pari renkiä, jotka von Kauen oli etukäteen lähettänyt kaivamaan kuoppaa. Nämä rengit odottivat jo hautausmaalla ruumisvankkurin saapuessa. Oli kuuma päivä, kuten sanottu, ja raskas haudankaivuutyö oli tehnyt miehet janoisiksi. Miehet eivät olleet lainkaan tyytyväisiä siihen, että heidän piti niin kauan odottaa hautausmaalla. Missä ihmeessä se asemies oli kuhnustellut!

Siellähän hän viimein vihdoin saapui. Säkkikankaisiin moneen kertaan kiedottu ruumis nostettiin vankkureilta ja laskettiin hautaan. Haukotellen ja hikoillen rengit ryhtyivät luomaan kumpua umpeen.

»Taisi olla suurikin herra?» toinen rengeistä kysyi.

»Tavallinen ratsumies,» von Kauen vastasi, »mutta peloittava miekkamies kuitenkin. Toiset sanoivat hänen olevan ritarin.»

»Mutta minkävuoksi hänet sitten haudataan kuin pahantekijä?» mies ihmetteli.

»Hän sattui kuulemma surmaamaan ritari von Mauerbruchin pojan kaksintaistelussa. Sanovat, ettei kaksintaistelu ollut oikein laillinen. Senvuoksi hänet olisikin täällä teloitettu, ellei hän itse olisi ehtinyt ottaa myrkkyä ja surmata itsensä.»

»Jos hän kerran oli hyvä miekkamies, niin minkävuoksi hän sitten olisi laittomalla tavalla käynyt toisen kimppuun?» renki kysyi itsepintaisesti.

»Mistäpä minä tiedän,» von Kauen tuumi. »Kerronpahan vain, mitä olen toisilta kuullut.»

Hartikan hauta täyttyi vähitellen. Rengit heittivät laiskasti multaa lapiollisen toisensa jälkeen. Mutta von Kauenin huulilla, hänen seuratessaan haudan täyttymistä ja kummun kohoamista, leikki salaperäinen hymy. Hänen kasvojensa miltei iloinen ilme sopi hyvin huonosti yhteen sen murheellisen toimituksen kanssa, jota hän ja linnanrengit olivat suorittamassa.

XVII LUKU.

Kokenhusenin apteekkari.

Kokenhusenin kaupungin apteekkari hääri myymälässään laittamassa joitakin sekoituksia, kun munkinkaapuun pukeutunut mies astui sisään toivottaen Jumalan rauhaa.

Myymälä oli pieni huone, jota valaisi pari talikynttilää. Sen seiniä peittivät hyllyt ja hyllyillä komeili monenmuotoisia ja -kokoisia pulloja. Vieras, joka astui myymälään, sai viipyä kotvasen aikaa, ennenkuin tottui huoneen hämärään ja alkoi eroittaa esineitä. Apteekkari istui pöydän ääressä työhönsä syventyneenä ja kynttilänliekki valaisi hänen uurteista otsaansa, laihoja poskiaan ja hopeanharmaata tukkaansa. Hän oli kyömynenäinen ja hänen piirteensä muistuttivat etelämaalaista.

Vieras yskähti, jolloin apteekkari vasta ikäänkuin havahtui ja totesi vieraan tulon. Hän nousi hitaasti tuoliltaan ja astui myymäläpöytänsä taakse, tarkastellen vierasta epäilevin, likinäköisin silmin.

»Jumalan rauhaa», vieras toivotti uudestaan. »Olette varmaankin mestari Metardus?»

Apteekkari nyökkäsi. Hänen tuuheiden silmäkulmiensa alta katseli vierasta silmäpari, joka oli eloisa ja valpas, muodostaen omituisen vastakohdan ukon muuten raihnaiselle olemukselle.

»Tahtoisin vähän puhella kanssanne», vieras sanoi.

Apteekkari ei vastannut, mutta hänen läpitunkevat silmänsä tuntuivat kysyvän: »Mitä nyt sitten?»

»Enhän häirinne? vieras sanoi ja siirtyi samalla vastausta odottamatta myymäläpöydän toiselle puolelle. Kehoittamatta hän istuutui pöydän ääreen lähelle apteekkarin tuolia. Hänen utelias katseensa siirtyi pöydällä olevasta esineestä toiseen kuin koettaen selvittää itselleen, mikä tarkoitus niillä kullakin mahtoi olla. Apteekkari jäi hetkiseksi seisomaan paikalleen, mutta kun vieras oli tällä tavoin asettunut taloksi, hänkin vihdoin istuutui. Tuntemattoman käytöksessä oli jotakin, joka näytti varmuudelta, ikäänkuin hän olisi vaistomaisesti tuntenut itsensä tilanteen herraksi. Kun apteekkari oli istuutunut ja heidän kummankin kasvot joutuivat valoon, apteekkari tunsi toisen silmäilevän itseään kiinteästi. Vieraan katse hermostutti häntä.

»En ole omalla asiallani. Tulen erään tämän kaupungin mahtavimman herran nimessä.»

»Mitä herra sitten minusta tahtoo?» apteekkari kysyi.

»Hän pyytää apuanne eräässä asiassa.»

»Missä sitten.»

»Asia on sellainen, että herra, joka minut on lähettänyt, potee unettomuutta. Hän pyytää teitä laittamaan hänelle unilääkettä, joka varmasti tepsii.»

Tuntemattoman sanoja seurasi pitkä silmäys, joka epämiellyttävästi vavahdutti apteekkaria.

»Nukuttaa hetkiseksi, pitemmäksi ajaksi. Niin pitkäksi ajaksi kuin kulloinkin tarvitaan.»

Apteekkari kohautti olkapäitään. Hänen kotkankatseensa kävi yhä kiinteämmäksi.

»Olette kääntyneet väärän miehen puoleen.»

»Ainaiseksikin, jos niin tarvitaan.»

Tuntematon teki tämän lisäyksensä aivan kuin ei olisi kuullut apteekkarin vastausta ja varmuudella, joka osoitti, että hän tiesi tai ainakin uskoi olevansa selvillä miehestään.

»Sanokaa suoraan, että tahdotte minun sekoittavan teille myrkkyä.»

»Aivan niinkuin vain haluatte. Mitä sanoja vain haluatte käyttää», tuntematon lisäsi olkapäitään kohauttaen.

»Sitten teidän on viisainta kääntyä jonkun muun puoleen. Minä olen apteekkari enkä myrkynsekoittaja.»

»Herran tähden, minkälaisia sanoja te käytätte! Minähän olen puhunut unilääkkeestä. Ja herrallani on kyllä mahtia pakoittaa teidät siihen; sanon tämän vain niinkuin etukäteen, ettemme pitkittäisi aikaa tarpeettomaan sananvaihtoon.»

Ivallinen hymy ilmestyi apteekkarin suupieliin. Näytti siltä kuin hän olisi irvistänyt.

»Pakoittaa? — Kukaan ei voi minua pakoittaa.»

»Olosuhteet voidaan järjestää sellaisiksi, että on viisainta. . .»

»Minun olosuhteissani ei ole mitään muuttamista.»

Apteekkarin jyrkkä vastaus sai tuntemattoman sävähtämään.

»Minä annan unilääkkeitä jos tahdon ja olen antamatta jos tahdon. Jos joku kaipaa tätä minun henkivaivaistani, niin sopii ottaa. Ei minulla ole paljon jättämistäkään.»

Vieras näytti miettivän. Ukon katseessa oli jotakin, joka sai hänen menettämään varman otteensa. Hän pisti kätensä taskuun, otti sen takaisin ja pisti uudestaan. Hän ei tuntunut olevan oikein selvillä menettelytavasta. Lopulta hän veti hitaasti taskustaan täysinäisen rahakukkaron ja asetti sen pöydälle.

»Mitä te loppujen lopuksi tahdotte?» ukko kysyi niin äkäisesti, että tuntematon ei osannut asettaa hänen kysymystään yhteyteen rahapussin ilmestymisen kanssa.

»Sanoinhan jo äsken. En tarkoita myrkkyä vaan unilääkettä, sananmukaisesti unilääkettä, joka nukuttaa miehen määräajaksi.»

Apteekkari ei vastannut mitään, mutta hänen katseensa lipui silloin tällöin pöydällä olevaan kukkaroon. Tuntemattoman huulilla karehti hymy.

»No niin, mestari Metardus. Teidän ei tarvitse ottaa asiaa niin vakavasti. Sehän ei ole samaa kuin myrkynsekoittaminen. Ja minä maksan hyvin.»

»Paljonko siinä on?»

»Se riittää pienen talon hinnaksi. Katsokaa.»

Ukko tarttui saiturille ominaisin ahnain ottein rahapussiin ja veti sieltä esille muutamia hopearahoja. Niiden loiste hiveli hänen silmiään. Hänen äänensä oli tukahtunut, käheä, kun hän kysyi:

»Koska tarvitsette sen?»

»Huomenna.»

»Selvä.»

»Pidän huolen siitä, ettei tästä saa kukaan tietää.»

Apteekkari nyökkäsi. »Se onkin viisainta.»

»Edellinen annoksenne oli hyvin tehokas.»

Tuntematon hymyili pitkää, ymmärtävää hymyä. Apteekkari hätkähti.

»Niin, niin,» tuntematon kiirehti lisäämään. »Minä kyllä pidän suuni kiinni.»

»Mi-mitä te nyt?»

»Niin, ei teidän tarvitse myöntää. Minä tulen huomenillalla uudestaan. Hyvää yötä, mestari Metardus.»

Tuntematon nousi lähteäkseen. Hän oli pitkä ja solakka munkinviitassaan, mutta kun hän nousi, kolahti joku kova esine pöydänjalkaan. Hänen viittansa alta hahmottui silloin miekka.

Apteekkari saattoi vieraansa ovelle. He vaihtoivat vielä kerran tervehdyksen ja sitten tuntematon lähti, jättäen apteekkarin yksin hämärään myymäläänsä.

Oli jo myöhä ja kaduilla vallitsi hämärä. Tuntematon harppoi pitkin askelin varjoista lehtikujaa. Jonkun matkan kuljettuaan hän pysähtyi, niinkuin ihminen pysähtyy huomatessaan, että häntä seurataan. Paikka oli hämärä ja munkki pujahti lähimmästä porttikäytävästä sisään.

Samassa jonkunlaiseen renginpukuun pukeutunut mies, jonka toinen jalka näytti olevan taipumaton, pujahti hänen perässään. Tiukka ääni sanoi:

»Seis! Pysähtykää, ellette halua tulla varrastetuksi!»

Munkki pysähtyi ja veti viitan huupun kasvojensa eteen.

»Vetäkää se vain silmillenne. Tiedän ilmankin, kuka olette. Me olemme tavanneet siksi usein, ettei tällainen enää ole meille kummallekaan terveellistä. Vetäkää miekkanne ja asettukaa asentoon. Me selvitämme nyt välimme.»

(Jatk.)

KOULU JA POLITIIKKA.

(Jatkoa sivulta 18.)

Näin suurpoliittisten tapahtumain keskipisteeksi ja opettajansa erotuomariksi yhtäkkiä joutunut poika hetkeksi hämmentyi, lausuakseen sitten mahdollisimman välinpitämättömällä äänellä:

»En minä S:n eroa vaadi enkä hänen anteeksipyynnöistäkään huoli, mutta hänen oppitunnilleen en enää mene!»

»No, saat jäädä pois!» tokaisi reku ilmeisesti keventyneenä. »Mutta olehan vielä ensi tunnilla läsnä.»

Seuraavalla ruotsintunnilla asteli luokkaan »kolleegan» perässä rehtori itse. Kun nimi oli kirjoitettu päiväkirjaan, alkoi kaksintaistelu. Kiukkunsa ivaan kätkien piti kolleega S. pienen alustavan puheen, johon 6-luokkalainen rauhallisena vastasi, että hänellä on toiset mielipiteet kuin opettajalla ja vaatii niillekin kunnioitusta.

Opettaja huomautti kokonaan unohtaneensa, että luokassa istui myös »suomettarelaisen» poika, joka tietenkään ei pystynyt asioita muuta kuin isänsä näkökulmasta harkitsemaan! Ja ivallisena hän kysyi:

»Ja mitkä ne sitten ovat, *sinun* mielipiteesi?»

»Niitä en ole velvollinen kolleegalle selvittelemään!»

Mutta tässä puuttui asiaan itse Hänen Majesteettinsa. Kolleegan vuoroin kalvetessa, vuoroin punastuessa hän ilmoitti opettajakunnan katsovan, että oppilas S. oli menetellyt oikein ja vieläpä maltillisesti. Kolleega S. oli häntä loukannut, minkä johdosta opettajakunta lausuu paheksumisensa — — —

Tämän jälkeen asteli rehtori ulos ja opetus alkoi. Kolleega S. selaili hetken oppikirjaa, kehoitti sitten vihattua vastustajaansa lukemaan ja kääntämään.

»Ocksä du, min son, skall en gång komma på andra tankar» — sinäkin, poikani, tulet kerran ajattelemaan toisin, *mitä en kumminkaan usko* —

»Mitä sinä sanoit?»

»En mitään, *minä käänsin* — —»

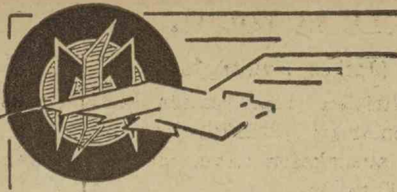
Seuraavalla tunnilla oli S:n paikka tyhjänä. Mutta aamulla, rukouksen jälkeen voimistelusalissa, nousi kateederille rehtori H. M. J, Relander, joka juurtajaksaen selitti koko koulun edessä tämän diplomaattisen selkkauksen kulun ja julkitoi opettajaneuvoston hyväksymisen oppilas S:n teolle, paheksuen jyrkästi puoluepolitiikan sekoittamista kouluopetukseen.

— — —

Ei, meidän kouluissamme ei kylläkään ole koskaan harrastettu politiikkaa ennen SM:n ja IKL:n syntyä ja pahennusta herättävää solutustyötä — —

Mutta seuraavana vuonna, 7:llä luokalla, päättyi aselepo opettajan ja oppilaan välillä. Ja tällä kerralla oli yhteenoton tuloksena 6 tuntia karsseria jälkimmäiselle *toisen kotimaisen kielen halveksumisesta.* Se on kuitenkin taas vallan *eri* juttu — —

Politicus.

Järjestötoiminta

Keskusjohto, Helsinki, Mikonkatu 15. A. Puh. 20 306. Auki 11—13.

SM KOTKA.

Kotkan Sinimustien kerhoilta ja pikkujoulu pidettiin 16. 12. -35 Kotkanpohjalla. Aluksi laulettiin »Luo Lippujen», jonka jälkeen Pj. Urho Vuorio piti lyhyen tervehdyspuheen. Sen jälkeen seurasi taas laulua, sinimustat lauloivat useita taistelu- ja joululauluja. Sitten puhui vieraamme ins. Hogen, joka pitkässä puheessaan selosti »uuden Saksan» syntyä. Muusta ohjelmasta mainittakoon joulupuuron syönti ja tonttujen joululahjojen jako. Pikkujoulumme päättyi yhteisesti laulettuun »Kytösavun aukeilla mailla».

Prj.

SM OULU.

SmPo. Oulu teki Tapaninpäivänä hyökkäysretken Muhokselle, jossa Maantie-Holapan talossa pidettiin puhetilaisuus. Talon avara pirtti oli kerääntynyt aivan täyteen paikkakuntalaisia, jotka mielenkiinnolla seurasivat ohjelman suoritusta. Ohjelmasta mainittakoon puheet, jotka koskettivat Sm-aatteen suhdetta kristillisyyteen, Karjalan kysymystä, sekä yliopp. Sakari Vapaasalon sm.-järjestön perusteita selvittelevä esitys. Välillä kajauttivat sinimustat reippaita taistelulauluja.

Prj.

SM ROVANIEMI.

Lausuntakuoron harjoituksia on ollut kerran viikossa. Samoin on ollut lauluharjoituksia.

Propagandarynmä on pitänyt 2 kokousta.

Päivämäärällä 2. 12. -35 on ph. Erkki Honkajuuri vapautettu ph:n tehtävistä. Hänen tilalleen on samalla päivämäärällä nimitetty sm. Martti Rainio.

16. 12. -35 vietti Po pikkujoulua keskikoulun juhlasalissa. Ohjelma oli seuraava: Virsi 21. Tämän jälkeen puhui khr. E. Laitinen. Sitten laulettiin Isänmaan virsi. Sm Raili Melamies esitti Eino Leinon runon »Runoilija». Laulettiin Sm-marssi. Seurasi väliaika teetarjoiluineen, jonka aikana Th. M. Rainio esitti pianonsoittoa. Laulettiin taistelulaulu. Tämän jälkeen piti Pj. H. Holmström puheen. Sitten Sm-lausuntakuoro esitti 2 runoa. Lopuksi laulettiin Maamme-laulu. Pikkujoulussa oli sinimustia ja heidän vanhempiaan 70 henkeä.

»Sinimustan» levittämistä on jatkettu.

Prj.

SM SUOLAHTI.

Po on elänyt hiljaista toimintakautta viime syksyn mittaan. Suurjuhlan järjesti po marrask. 17 p. Kukkulalle ja lyötiin silloin uusi yleisömenestys, n. 325 henkeä, t.s. joka kymmenes kauppalan asukas oli kuulemassa IKL:n järjestöjohtaja B. A. Salmialan, IKL:n pj. ins. V. Keskitalon y.m. ansiokkaita esityksiä. Myös työväestö herää jo marxilaisuuden unesta. Joulukuulla ei po:lla ollut mitään toimintaa, muuta kuin vaatimattomien joululahjapakettien vieminen seudun varattomille. 274 henkeä kävi joulukuussa po:mme omistamassa »Karhunpesässä».

Joka maanantai järjestää po klo 18 teeillan »Karhunpesään», jossa pientä korvausta vastaan saa »kupin kuumaa». IKL:n tavaroita on myytävänä myös joka perjantai 18—20.

Prj.

SM JYVÄSKYLÄ

11. 10. oli Ps Pentti P. Hovilainen perustamassa SM Po Jyväskylän Ao 6 Konneveden. Ao:n ripeän toiminnan vuoksi tuli Ps Hovilainen tarkastamaan Ao:n Konnevettä tarkoituksella itsenäistyttää se. 7—8 pnä tk:ta tulivatkin Ps Hovilainen ja sm J. Janné tarkastukselle ja pitivät samalla kurssit toimihenkilöille. Tarkastuksen tuloksena oli Ao:n itsenäistyttäminen.

Po:n paikallisjohtoon tulivat Pj:ksi Eino Puttonen, Ps:ksi Viljo Ritvanen, Ph:ksi Toini Harlin, Prj:ksi Kalevi Puttonen.

8 pnä oli SM:n pikkujoulu, jossa puhuivat kirkkoherra O. Noponen ja SM:t J. Janné ja P. Hovilainen. Onnistuneessa tilaisuudessa oli runsaasti sinimustia ja IKL:n jäseniä.

Prj.

Hinta 2:—

Porvoo 1936, Oy. Uusimaan Kirjapaino.